

Giới thiệu Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi

Sủng vẫn không ngược, nam cường nữ cường, nam nữ chủ thể xác và tinh thần sạch sẽ, một chọi một.

Hắn là Vương gia nổi tiếng thiên hạ, bởi vì có đôi mắt màu tím nên bị mọi người ghét bỏ, hắn lãnh khốc thích giết chóc, bề ngoài thiên hạ.

Nàng là Quận chúa mà mọi người đều biết đến, dung mạo bị hủy, bản thân nhỏ yếu, bởi vì cái chết của mẫu thân mà bị phụ thân oán hận.

Thật ra hắn có đôi mắt đẹp nhất thế gian, bối cảnh cường đại nhất, thực lực lợi hại nhất.

Thật ra nàng có một gương mặt tuyệt thế vô song, bối cảnh vững chắc, tinh thông y thuật.

Cô là Lam U Niệm, người cầm quyền Lam gia ở thế kỷ hai mươi mốt, nhưng bị người tín nhiệm nhất phản bội, sát hại. Khi rơi xuống vách núi thì trùng sinh, cô biến thành nàng, Lam U Niệm của phủ Tướng quân.

Kiếp này của Lam U Niệm, tâm nguội lạnh, ẩn núp dưới dung mạo như thiên tiên là trái tim chồng chất vết thương.

Hắn lãnh khốc vô tình nhưng khi gặp được nàng lạnh băng, ai sẽ ái ai đến tận cùng? Ai sẽ vì ai nở rộ nét mặt tươi cười?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 01: Biến mất

Editor: Bộ Yến Từ

Dưới bầu trời xanh thẳm, một khu biệt thự chiếm diện tích rất lớn, bốn phía đều là bãi cỏ được cắt sửa bằng phẳng, vườn hoa với trăm hoa đua nở, có chiếc xe hơi sang trọng phiên bản giới hạn đỗ cách đó không xa, đây là nơi ở của Lam U Niệm, người đứng đầu hiện giờ của gia tộc đệ nhất hắc đạo Lam gia.

Lam gia gia chủ đương thời Lam U Niệm, chỉ mới mười sáu tuổi, với thủ đoạn tàn nhẫn cùng mưu lược hơn người đã tiếp nhận gia tộc đệ nhất hắc đạo ở Trung Quốc từ tay cha cô, trở thành gia chủ trẻ tuổi nhất ở Lam gia từ khi sáng lập đến nay.

Năm thứ nhất Lam U Niệm nhậm chức, mặc dù hết sức vất vả nhưng sau lưng cô lúc nào cũng có cha yên lặng đốc thúc, mặc dù Lam U Niệm là con gái, nhưng áp lực từ các thế lực khắp nơi cũng không quá lớn.

Nhưng mà sau một năm Lam U Niệm tiếp nhận gia tộc, cha cô nhậm chức đương gia gia tộc hắc đạo thì vô tình bị mất mạng, sau khi tin tức cha cô qua đời không vãn thận bị lộ ra ngoài đã khiến toàn bộ giới hắc đạo kinh động, tất cả mọi người đều nghĩ rằng xem ra Lam gia sẽ có nguy cơ bị chia cắt. Nhưng không ai nghĩ tới, trong khi chịu nhiều đã kích từ hắc đạo lẫn bạch đạo, Lam U Niệm đã dựa vào bờ vai suy yếu của cô nâng cả gia tộc lên.

Người khiêu khích, giết! Người có tâm tư bất chính, giết! Người có ý gây chuyện, giết! Người bất trung, giết! Người không phục, giết!

Lam U Niệm vừa nhậm chức đương gia Lam gia, vẹn vẹn trong vòng một năm không chỉ giữ vững được địa vị đệ nhất hắc đạo của Lam gia, còn nghĩ cách đẩy Lam gia lên một đỉnh cao mới! Bởi vì thủ đoạn tàn nhẫn và thái độ tuyệt tình của mình, từ đó về sau khiến tất cả mọi người đều nhớ kỹ cái tên - Lam U Niệm!

Tất cả mọi người đều biết rõ, đừng tưởng người con gái này tướng mạo xinh đẹp sẽ dễ trêu, nếu như người dám chọc, thì người phải chuẩn bị tốt công tác tới địa ngục!

Mọi người trong hắc đạo và bạch đạo gọi Lam U Niệm là Mạn Châu Sa Hoa(1), một đóa hoa kiều diễm nở rộ trong địa ngục, mặc dù xinh đẹp lại không có người dám hái. Lúc Lam U Niệm nghe được danh hiệu này cô chỉ khẽ mỉm cười, Lam U Niệm cô phồn thịnh sáng lạn lại cô đơn lạnh lẽo, toát ra sự bi thương khôn xiết.

[B.Y.Từ: (1) - Hoa Bỉ Ngạn (Tên khoa học: *Lycoris radiata*). Hoa Bỉ Ngạn có 3 màu chính: Trắng, đỏ và vàng. Bỉ Ngạn màu trắng gọi là Mạn Đà La Hoa (mandarava), Bỉ Ngạn màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa (Manjusaka).]

Nhưng lúc Lam U Niệm hai mươi tuổi, lại truyền ra tin tức cô yêu đương, tin tức này không khác gì sấm dậy đất bằng, khiến tất cả mọi người kinh ngạc. Bề ngoài Lam U Niệm hết sức xinh đẹp, thuộc về hàng ngũ mỹ nhân rắn rết, nhưng bởi vì trong tay Lam U Niệm có quyền thế, người theo đuổi có thể nói là nối liền không dứt, nhưng không có một ai có thể có được sự ưu ái của cô.

Về sau mọi người mới biết được, bạn trai Lam U Niệm là đại thiếu gia Phong gia - Phong Đình. Phong Đình cũng là một người không ai xa lạ gì, dù sao tài lực Phong gia cũng đứng Top mười ở Trung Quốc, đại thiếu gia Phong gia lại là người dịu dàng như ngọc, quân tử khiêm tốn nhún nhường, về sau

Lam gia nhất định sẽ rơi vào tay Phong Đình.

Không ít người không ngừng thò thính, dù sao thế lực và khí chất của Lam U Niệm và Phong Đình chênh lệch quá nhiều. Một người là người đứng đầu hắc đạo lãnh khốc thị huyết, một người là trùm kinh doanh với tác phong chính nghĩa, giống như một người thuộc về hắc đạo, một người thuộc về bạch đạo, rất nhiều người đều đang chờ xem trò cười của hai người. Cho dù người khác chỉ trích như thế nào, tình cảm giữa Lam U Niệm và Phong Đình trước sau như một, không có truyền ra tin đồn gì không tốt, trôi qua bốn năm.

Lam U Niệm mở cửa chiếc xe thể thao màu đỏ của mình, thân xe giống như sao chổi xẹt qua. Cô mở cửa xe, khoe miệng cong lên nở nụ cười từ đáy lòng, cô mặc một chiếc váy màu đỏ, trẻ vai, xương quai xanh tinh tế lộ ra hết thảy, tay áo dài, ôm sát người, làn váy thật dài theo bước chân Lam U Niệm đi đi lại lại lộ ra đôi chân dài trắng nõn, cô không cần ông ẹo làm dáng, chỉ cần cô đứng đó, lợi dụng vẻ đẹp của mình làm cho rung động lòng người, đẹp câu hồn. Hôm nay là sinh nhật hai mươi ba tuổi của Lam U Niệm, ở trong biệt thự đợi chờ cô, chúc mừng sinh nhật cho cô chính là những người bạn thân nhất, bọn họ là ánh sáng trong trái tim u tối của Lam U Niệm, khiến cõi lòng vắng vẻ khô khốc của cô trở nên ấm áp.

Bởi vì hôm nay thân nhân bạn bè muốn chúc mừng sinh nhật cô, cho nên Lam U Niệm từ chối tất cả tiệc sinh nhật, chỉ muốn sum vầy với những người thân thiết, người khác đều nói Lam U Niệm là người máu lạnh tàn nhẫn, nhưng không biết đó chẳng qua là đối xử với kẻ địch, còn đối với những người trong lòng, Lam U Niệm đều tận lực bảo vệ họ.

“U Niệm, trở về rồi sao? Sinh nhật vui vẻ!” Một người phụ nữ mặc chiếc váy được cắt may vừa vặn cao quý ưu nhã, đó là mẹ của Lam U Niệm, cho tới nay mẹ đều là người thương yêu che chở cô. Trong mắt Lam U Niệm toát lên sự vui vẻ giống như một cô gái nhỏ, đáng vẻ đó chỉ ở trước mặt mẹ mình mới có.

“Em gái, sinh nhật vui vẻ!” Một cô gái mặc lễ phục hồng phấn khiến bản thân cô ta trở nên mảnh mai tốt đẹp, đây là chị gái ruột của Lam U Niệm, Lam U Niệm luôn bảo vệ cô ta rất tốt, đối với người chị gái mảnh mai hơn mình, lúc nào Lam U Niệm cũng rất yêu mến.

“U Niệm, sinh nhật vui vẻ!” Một người đàn ông mặc âu phục màu đen càng làm cho hắn ta cao hơn, mặt mày sáng sủa, ánh mắt hiền hòa, tướng mạo tao nhã, làm cho người ta liếc mắt nhìn đều phải đuối mũi, đây là bạn trai Lam U Niệm, Phong Đình.

Thực ra Lam U Niệm cũng không biết mình yêu hay không yêu Phong Đình, đối với người con gái lạnh lùng như Lam U Niệm mà nói, muốn cho cô hiểu được tình yêu rất khó, nhưng bởi vì Phong Đình đối tốt với cô nên khiến Lam U Niệm cảm động, cho nên đồng ý để Phong Đình theo đuổi, trở thành người yêu. Bọn họ không có tình yêu cuồng nhiệt trong nam nữ, bình thường vô vị, nhưng đối với Lam U Niệm kiếm sống dựa trên lưới đao phần yên tĩnh hết sức khó có được này chính là hy vọng cuộc sống cho tới nay của cô.

Mẹ Lam U Niệm tự mình xuống bếp làm một bàn thức ăn cho cô, người một nhà ngồi vây quanh bàn cơm, Lam U Niệm thấy mọi người quan tâm mình, trong lòng có chút ấm áp, xua tan sự lạnh lẽo ẩn giấu trong trái tim. Bởi vì có người thân quan tâm, cho nên Lam U Niệm cảm thấy những khổ cực mà mình đã chịu đều đáng giá.

“Cạn ly!” Mọi người đều giao ly rượu đỏ trong tay nói “Sinh nhật vui vẻ!”, đồng loạt chúc phúc vang lên trong đại sảnh.

Trong mắt Lam U Niệm đầy tràn vui vẻ “Cảm ơn!”, ngửa đầu uống rượu đỏ chứa đựng lời chúc phúc.

Đề tài mà mọi người trò chuyện, dường như đang cố gắng phát triển bầu không khí, nhưng Lam U Niệm lại nhạy cảm cảm giác được tựa hồ mọi người đang có tâm sự, cô cũng không để ở trong lòng, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cô tin nhiệm bọn họ, cũng sẽ không quấy rầy bọn họ. Nhưng mà Lam U Niệm lại không nghĩ tới. . .

Lam U Niệm lắc lắc đầu, luôn cảm thấy có điểm gì đó là lạ, hình như đầu có chút mê man, cả người yếu ớt không có sức. Dù sao đã đi qua nhiều gian khổ, phản ứng đầu tiên chính là mình trúng thuốc, nhưng lúc này Lam U Niệm lại cho rằng có người đột nhập biệt thự, hạ độc cô.

“Không bình thường!” Lam U Niệm cố gắng giữ tỉnh táo, nói với mọi người, hy vọng bọn họ có thể mau mau rời khỏi, cô cho rằng có kẻ thù muốn mưu hại mình, bản thân cô như thế nào cũng không vấn đề gì, nhưng nơi này đều là người cô quan tâm nhất, Lam U Niệm không hy vọng mình liên lụy đến bọn họ, càng không hi vọng bọn họ bởi vì chuyện này mà phải chịu bất cứ tổn thương nào.

“Đương nhiên không được bình thường rồi, ha ha ha.” Giọng nói tràn đầy vui vẻ của chị gái truyền vào tai Lam U Niệm, giọng điệu chói tai kia cô chưa từng nghe qua, cùng với giọng nói của chị gái có tri thức hiểu lễ nghĩa ngày xưa chênh lệch quá nhiều, Lam U Niệm mở to hai mắt nhìn đám người trước mặt.

Nếu như hiện tại còn không biết xảy ra chuyện gì, Lam U Niệm cô sống nhiều năm thành vô dụng rồi, cô bị vứt bỏ! Cô bị tính kế! Lam U Niệm cô bị phản bội!

Nhưng mà cô không hiểu, tại sao bọn họ phải làm như vậy? Hoàn toàn không có lý do. Bọn họ một người là mẹ ruột của cô, một người là chị gái cùng cha cùng mẹ, một người là bạn trai nhiều năm của cô. Chưa bao giờ cô để bọn họ thiệt thòi cái gì, hơn nữa chính bản thân cô có thể nói là móc tim móc phổi bảo vệ họ!

“Vì sao?” Trong mắt Lam U Niệm hiện lên vẻ không thể tin, hơn nữa còn là tuyệt vọng “Đến tột cùng là vì sao hả?” Lam U Niệm cô thông minh cả đời, hiện tại lại bị người thân nhất đối xử như thế này, đến cùng là vì sao? Lam U Niệm cảm giác tim mình vỡ vụn ra, đau đến mức khi hô hấp cô cũng thấy giống như dao cắt.

“Vì sao hả? Mày còn hỏi vì sao? Mày độc chiếm Lam gia nhiều năm như vậy, mẹ con tao không có gì cả, đương nhiên muốn giết mày!” Người mẹ bình thường luôn luôn cao quý của Lam U Niệm hiện tại trở nên oán độc nhìn cô, trong đôi mắt kia không có sự trù mến và bảo vệ cô, trong đôi mắt kia chỉ

trần đầy tham lam khiến Lam U Niệm có cảm giác nôn mửa.

“Bà là mẹ tôi à!” Lam U Niệm cười nhạo nói, không biết là đang cười mẹ cô hay là cười chính bản thân cô thật đáng thương. Tự tay mẹ ruột đối xử với cô vậy sao? Không phải cô nắm chặt Lam gia không buông, mà là Lam gia quá mức phức tạp, nếu để cho mẹ và chị gái gia nhập hắc đạo, sau này sẽ đối mặt với rất nhiều nguy hiểm. Không nghĩ tới cô có tâm che chở lại nhận lấy sự thù hận của người thân, thật sự buồn cười.

Lam U Niệm ngược mắt nhìn về phía Phong Đình, trong mắt có ý muốn hỏi, cho dù hôm nay cô phải chết, cô cũng muốn hiểu rõ, cho dù đau lòng nghĩ muốn lập tức chết đi, nhưng sự kiêu ngạo không cho phép Lam U Niệm cúi đầu.

“Người tôi yêu luôn là chị gái cô, chưa bao giờ yêu cô.” Phong Đình nắm chặt tay người con gái bên cạnh, tình ý trong mắt rõ ràng, loại tình ý đó Lam U Niệm chưa bao giờ thấy qua trong mắt Phong Đình. Nhu tình mật ý kia như kim châm vào mắt Lam U Niệm, cho dù cô không yêu Phong Đình đến mức chết đi sống lại, nhưng thật lòng thích hắn ta, đó là lần đầu tiên trong đời cô thích một người đàn ông, vậy mà từ đầu đến cuối đều là bàn cờ, cô tuyệt đối không cho phép lừa gạt và phản bội.

“Em gái yêu quý của ta, Lam gia, chiếc ghế đệ nhất hắc đạo, nếu như không phải mày, đều là của tao! Tất cả quyền thế, địa vị, vinh quang đều là của tao!” Người con gái cầm lấy con dao trên bàn ăn cắm vào ngực Lam U Niệm.

Tiếng “Phập” vang lên, chính là tiếng dao cắm vào ngực Lam U Niệm.

Nhưng tất cả những người đứng ở trước mặt Lam U Niệm lại không có chút biểu cảm nào, một chút hối hận cũng không có!

Người mẹ tự tay nuôi nấng cô nhìn cô giống như nhìn một tên ăn mày đầu đường xó chợ mà ghét bỏ, đột nhiên Lam U Niệm cảm thấy, cho dù mẹ cô nuôi một con chó khi nó chết đi, bà ta cũng sẽ có chút thương tâm nhưng khi chứng kiến con gái ruột sắp chết trước mặt mình, thân là một người mẹ lại không hề đau buồn.

Chị gái cô mỉm cười tùy ý, Lam U Niệm có thể từ trong mắt chị gái mình thấy ảo tưởng tương lai tốt đẹp của cô ta, tiếng cười nhạo truyền vào tai Lam U Niệm rõ mồn một, khiến cô thấy rõ tình chị em thân thiết trước đây chỉ là một màn diễn xuất sắc của chị ta.

Bạn trai cô nhìn cô một cái liền chuyển tầm mắt, hình như sợ nhìn nhiều sẽ làm bản mất hắn ta, Lam U Niệm hồi tưởng lại trước kia hắn ta đã dùng bộ dạng kiên nhẫn và chân thành tha thiết theo đuổi cô, nhìn lại người đàn ông hiện tại, Lam U Niệm mới biết được từ lúc bắt đầu cô đã rơi vào cạm bẫy của người đàn ông này.

Đều nói con người vào thời khắc trước khi chết sẽ nghĩ rất nhiều, mà đúng là Lam U Niệm đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng mà hồi tưởng lại những âm áp ngọt ngào đã từng có lại thấy rùng mình. Lam U Niệm là người có đầu óc có thủ đoạn, nhưng lại thua sự khát vọng âm áp trong lòng cô, bởi vì tin tưởng vào tình cảm cho nên mới dẫn đến kết quả như vậy, không phải Lam U Niệm không cam lòng, mà chỉ là tuyệt vọng!

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.” Giọng nói điên cuồng với áp lực thấp của Lam U Niệm phảng phất như đến từ Cửu Địa ngục, máu tanh từ từ che lấp hơi lạnh tỏa ra từ trong xương, dường như Lam U Niệm không nhìn thấy máu tươi chảy ra từ lồng ngực đau nhói, cô cười như kẻ điên.

“Mẹ, kể từ khi ba ba qua đời, tôi cố gắng chống đỡ toàn bộ Lam gia cho các người cuộc sống phú quý cao cao tại thượng, tiền tài các người tiêu xài không hết, bây giờ lại đòi lấy lưỡi dao của con gái bà!” Lam U Niệm nhìn mẹ mình, trong mắt hoang vu một mảnh.

“Còn cô, cô đã từng sợ khổ sợ mệt sợ vất vả tính mạng không muốn tiếp nhận Lam gia, tôi tiếp nhận trách nhiệm vốn dĩ nó thuộc về cô, ở cái tuổi không lo dài ngắn dầm mưa, xông mưa bom bão đạn. Năm ấy cô bị người ta bắt cóc, là tôi vì cô dùng thân trúng ba vết thương, là tôi không để ý an nguy Lam gia điều tất cả thế lực cứu cô, hiện tại lại đòi lấy sự hận thù và gia hại!” Lam U Niệm nhìn chị gái mình khoe miệng cong lên nụ cười đầy ma mị, nụ cười kia giống như hoa bỉ ngạn nở rộ dưới địa ngục, giờ phút này Lam U Niệm thực giống như danh xưng của cô, trần trụi khí thế tử vong.

“Phong Đình, tôi đã giúp đỡ không ít những khó khăn trong việc làm ăn của anh, vì anh mà tôi đã giải quyết không ít người ngầm ngầm muốn hại anh, hiện tại anh không hề đếm xỉa đến tình cảm nhiều năm mà tốt đoạt mạng sống của tôi!” Lam U Niệm nhìn bạn trai mình trong mắt không còn sót lại chút tình cảm nào.

“Mà thôi mà thôi, tôi cũng mệt mỏi rồi!” Mắt Lam U Niệm chất chứa tuyệt vọng nhìn mấy người trước mặt, thế giới của Lam U Niệm đã sụp đổ hoàn toàn bởi vì sự phản bội của bọn họ, hơn nữa Lam U Niệm có thể cảm giác được tính mạng của mình xói mòn, cô chống đỡ không được bao lâu nữa.

Lam U Niệm nhìn ba người cười quỷ dị, sau đó nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của ba người thừa dịp ẩn điều khiển từ xa trong tay, ha ha ha ha, tôi xem, mấy người muốn lấy mạng tôi đâu có dễ như vậy, cùng đi theo tôi đi, cùng tôi xuống địa ngục đi.

“Àm!” Cả ngôi biệt thự bị san thành bình địa, hết thấy đều biến mất trong thiên địa.

Tiểu Yên Tử - Bộ Yến Tử

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 02: Sống lại

Gió rét lạnh giá làm cho xương cốt đau đớn, bông tuyết trên bầu trời từ từ bay xuống, rơi trên cây ở bên núi, vạn dặm giang sơn đều biến thành thế giới của những viên ngọc màu trắng, vượn trên cành lá, đeo dây “Lông xù”. Cành cây màu bạc sáng lấp lánh, những khối tuyết cầu nặng trĩu bám đầy trên những tán cây xanh bốn mùa.

Lạnh, lạnh, lạnh quá. . . Ý thức Lam U Niệm rất mơ hồ, chỉ cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, dường như xương tủy đều bị đóng băng. Nơi này là Địa ngục sao? Nhất định là đúng rồi, nếu không tại sao lại lạnh như vậy chứ? Ngay cả trái tim cô cũng thấy lạnh như băng.

Cứ như vậy đi, cho dù là Địa ngục hay Thiên đường đều được, cô đã mệt mỏi, quá mệt mỏi rồi.

“Sur phụ! Người nhìn phía trước đi, hình như có cái gì đó?” Một nam tử thanh tú mặc áo bào trắng nhảy xuống xe ngựa, nhìn cái bao nhô lên trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng, rõ ràng đóng tuyết kia đang che phủ cái gì đó ở bên dưới.

“Ngũ sư đệ, sao vậy?” Một nam tử nho nhã từ trong xe ngựa bước ra, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, tay cầm cái ô màu xanh.

“Đại sư huynh, huynh xem!” Nam tử mặc áo bào trắng kéo nam tử nho nhã, chỉ vào cái bao nhô lên trong đồng tuyết.

Nam tử nho nhã tỉ mỉ quan sát, đột nhiên nhíu mắt lại, nói với người ngồi trong xe ngựa: “Sur phụ, chôn dưới tuyết hình như là người.”

Lúc này một ông lão từ trong xe ngựa đi ra, mái tóc bạc trắng, trên mặt hiện đầy dấu vết năm tháng để lại, mặt mày hồng hào rất có tinh thần, hiển nhiên thân thể không tệ, ông lão này chính là Cốc chủ Y Cốc tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ - - người giang hồ gọi lão là Quỷ Y Tử.

Y Cốc, người trong giang hồ cũng không biết nó có hình dáng ra sao, hơn nữa chưa có ai đi vào Y Cốc. Cốc chủ Y Cốc là Quỷ Y Tử, lão có năm vị đệ tử đích truyền. Tục truyền toàn bộ Y Cốc đều là nam tử, bởi vì Quỷ Y Tử cảm thấy nữ tử hết sức phiền phức. Danh dự của Quỷ Y Tử trên giang hồ có thể nói là nửa chính nửa tà, y thuật cao siêu, nhưng không phải dạng người hiền lành. Nhìn vừa mắt sẽ dốc hết toàn lực cứu chữa, còn nếu như nhìn không vừa mắt có thể trực tiếp giết chết.

Quỷ Y Tử dẫn hai đồ đệ đi về phía cái bao nhô lên trong tuyết, ngũ đệ tử tên là Quỷ Ngũ, từ đó theo thứ tự suy ra, đại đệ tử thì tên là Quỷ Nhất, những cái tên này đều do Quỷ Y Tử đặt cho, nguyên nhân là để nhớ lại không phiền phức.

Quỷ Ngũ đi tới bới đồng tuyết trắng đầy cỏ ra, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó lại làm cho ba người vô cùng kinh hãi.

Bị vùi lấp trong tuyết là một nữ hài bảy tám tuổi, bông tuyết trên không trung rơi rải lên người nữ hài đang mê man, mái tóc đen xõa ra như thác nước, ở trong đồng tuyết trắng càng thêm đen nhánh sáng bóng, nét mặt nữ hài điềm tĩnh mềm mại, da thịt trắng nõn trong suốt, ngũ quan khéo léo, gương mặt ở trên tuyết tỏa ra ánh sáng long lanh mê người. Cho dù bây giờ còn nhỏ, gương mặt còn chưa có phát triển hết, nhưng đã đẹp rung động lòng người, nếu như nàng lớn lên nhất định là nữ tử tuyệt sắc có một không hai trong thiên hạ.

Quỷ Y Tử duỗi tay bắt mạch cho nữ hài nằm trên tuyết, lập tức hoảng sợ: “Nữ oa này chắc là bị ngã từ phía trên xuống, toàn thân có vô số vết thương.”

“Nghiêm trọng vậy à, té xuống vách núi cao như vậy lại không chết, mạng của tiểu muội muội này đúng là lớn.” Quỷ Ngũ nhìn nữ hài mê man trên tuyết giống như tuyết tiên đồng.

“Nhưng chuyện ta không ngờ chính là, trước khi té xuống núi thân thể nữ oa này đã trúng rất nhiều độc dược trí mạng, hơn nữa thân thể còn bị ngược đãi đòn roi, sức khỏe suy yếu cạn kiệt, bây giờ lại bị ngã từ trên cao xuống, vùi lấp trong tuyết lâu nên bị đông lạnh, có thể sống hay không thì chưa biết.” Quỷ Y Tử thở dài nói. Tiểu nữ oa này rất hợp mắt lão, không nghĩ tới thân thể đã thành như vậy.

“Là ai độc ác đối xử với một đứa nhỏ như vậy, nếu như trực tiếp giết cũng thôi đi vậy mà lại hạ nhiều kịch độc trí mạng có thể nói tâm tư quá độc ác.” Quỷ Nhất cũng chẩn mạch đoán bệnh cho nữ hài, có chút đồng tình với nữ hài, chỉ là một đứa nhỏ lại gặp nhiều đau khổ.

“Sur phụ, cứu nàng đi!” Quỷ Ngũ nhìn nữ hài sắp tắt thở, lần đầu tiên mở miệng cầu xin Quỷ Y Tử. Dù sao với tính tình thường ngày của Quỷ Y Tử, trực tiếp bỏ đi là chuyện rất bình thường.

Quỷ Y Tử nhìn nữ hài nằm trên tuyết, ôm lấy cơ thể lạnh buốt của nàng đi tới xe ngựa. Lúc ôm lấy nữ hài, Quỷ Y Tử cảm thấy lạnh run, đây còn gọi là người sao, rõ ràng là một khối băng, vậy mà lại chưa chết, xem ra là do ý trời!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 03: Y Cốc

Một chiếc xe ngựa không biết từ nơi nào biến mất, lại xuất hiện trong một khe núi.

Tuyết rơi không nhiều và không lạnh lẽo như dưới đáy vực, chỉ chọt lóe qua, bầu trời xanh biếc như một khối ngọc thạch được nước suối trong vắt gọt rửa. Mây trắng dường như có thể biến đổi thành “Bầy mười hai” phép biến hóa, lúc này là một con tuần mã cao lớn lao vụt qua, lát sau lại là một con từng thừ nhảy về phía trước. Chim nhận xếp thành đội ngũ chỉnh tề bay về phía Nam, lúc thì chúng nó xếp thành hình chữ “Nhất” (一), lúc thì xếp thành hình chữ “Nhân” (人). Từ nơi xa truyền đến tiếng ca tuyệt vời, hóa ra là mấy chú chim sơn ca đang ca hát.

Suối nhỏ trong suốt thấy đáy, có thể nhìn thấy đám cá nhỏ đang nô đùa bơi lội. Đỉnh núi chọc thẳng lên trời. Nếu như người nào đó có chứng sợ độ cao từ đỉnh núi nhìn xuống, nhất định sẽ bị dọa chết. Đứng trên đỉnh núi, sẽ cảm giác mình ở trên đám mây! Từ chân núi nhìn lên, người sẽ cảm thấy khe núi u tối giống như một người khổng lồ, còn bản thân mình là một hạt cát nhỏ bé.

Khi xe ngựa chạy vào trong cốc, hai nam tử mặc y phục màu xanh cung kính chào người trong xe ngựa: “Cốc chủ!”

Xe ngựa không có dừng lại, mà chạy với tốc độ rất nhanh vào bên trong. Nơi này chính là Y Cốc mà người trong giang hồ cảm thấy thần bí, Quý Y Từ cùng năm đệ tử sống chung một chỗ trên đỉnh núi Y Cốc.

“Hình như cốc chủ rất lo lắng?” Thủ vệ thứ nhất không giải thích được hỏi.

“Ừ, hình như là vậy, nhưng đó không phải chuyện chúng ta có thể quan tâm, nên canh phòng nghiêm ngặt cửa cốc đi.” Thủ vệ thứ hai nói.

Xe ngựa một đường trôi chảy chạy tới đỉnh núi, không ai nghĩ tới, ngọn núi này lại có một con đường rộng mở, giống như đường bình thường.

“Sư phụ!” Ba đồ đệ nhận được tin sư phụ trở về đứng ở ngoài phòng đợi, nhìn Quý Y Từ vừa mới xuống xe ngựa gọi.

Đây là nơi cao nhất ở Y Cốc, cũng là nơi ở của mấy người bọn họ. Đập vào mắt là ngôi nhà nằm ở trong rừng núi tĩnh mịch, cẩn thận quan sát thì nó dùng từng khối ván gỗ ghép lại mà thành, nóc nhà bằng ngói màu đỏ thẫm dưới ánh mặt trời phá lệ bắt mắt.

Quý Y Từ cũng không có nói chuyện cùng đồ đệ như bình thường, mà ôm một tiểu cô nương nhỏ yếu từ trong xe ngựa ra, điều này làm cho ba nam tử lấy làm kinh hãi, sư phụ lại mang người ngoài vào cốc, hơn nữa còn là nữ hài tử.

“Quý Tam lập tức chuẩn bị được dục!” Quý Y Từ nói với Quý Tam.

Lập tức năm đồ đệ chuẩn bị được dục, Quý Nhất và Quý Ngũ dùng tốc độ nhanh nhất, dù sao cơ thể nữ hài không thể kéo dài được nữa.

Chuẩn bị xong thuốc tắm, chuẩn bị xong đồ, bọn họ đều đứng bên cạnh Quý Y Từ xem lão chữa trị cho nữ hài. Khi ba người còn lại thấy rõ nữ hài, tóc đen như nước son, da thịt như ngọc, người có dung mạo tuyệt thế độc nhất vô nhị ẩn náu ở trong u cốc âm u, cho dù còn nhỏ nhưng cũng không giấu được vẻ đẹp trên người nàng.

Quý Y Từ đặt nữ hài vào trong được dục, điều động nội công trong thân thể trị thương cho nữ hài, không biết qua bao lâu, nữ hài ngâm trong được dục phun ra một ngụm máu đen, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

“Miễn cưỡng có thể giữ được tính mạng.” Quý Y Từ dùng nội lực hong khô quần áo trên người nữ hài, sau đó ôm nữ hài lên giường đắp kín mền.

“Ngay cả sư phụ cũng không cứu được nàng?” Quý Ngũ không thể tin nói.

“Ừ, trong cơ thể nha đầu này trúng quá nhiều kịch độc lại bị ngã từ trên cao xuống, bởi vì có quá nhiều kịch độc nên thúc đẩy một loại kịch độc không biết tên, ta chỉ có thể làm hết sức!” Quý Y Từ vô cùng cảm khái, trên thế giới này còn có độc được lão không giải được, không, là trên thế giới này xuất hiện một loại độc mới.

Quý Y Từ trở về phòng nghiên cứu y thuật, xem có biện pháp gì có thể tạm thời áp chế độc tính trên người nữ hài hay không, còn năm thiếu niên đều đứng bên ngoài.

“Quý Ngũ, xảy ra chuyện gì vậy?” Quý Nhị không hiểu hỏi, thật sự không hiểu tại sao sư phụ lại mang một người ngoài tới nơi này.

Quý Ngũ nói tất cả chuyện xảy ra dọc đường cho mọi người nghe, hơn nữa còn nói tới tình trạng vết thương và kịch độc trí mạng không đếm hết trên người nữ hài, bọn họ nghe xong đều thấy kinh hãi, rốt cục thì thù hận bao nhiêu mới có thể đối xử với một đứa nhỏ như vậy, bọn họ có thể tiếp nhận giết người, cho dù giết một đứa nhỏ, nhưng không tán thành chuyện hành hạ một đứa bé.

“Thật đáng thương!” Quý Tam hiếm khi có lòng thương hại cũng cảm thấy nữ hài này đáng thương.

“Hừ, còn có loại người đáng giận như vậy!” Quý Nhị tức giận nói.

“Được rồi, không bằng mọi người nghiên cứu y thuật nhiều một chút, xem có thể cứu chữa cho nữ hài này hay không.” Quý Từ cắt đứt bầu không khí tâm tình của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 04: Tỉnh lại

“Sư phụ, tiểu cô nương kia thế nào rồi?” Quý Ngũ giữ chặt Quý Y Từ đang từ trong nhà đi ra, vội vàng hỏi.

Các sư huynh đệ khác mặc dù không biểu hiện rõ ràng như Quý Ngũ, nhưng lo lắng trong mắt xác thực là chân thật. Nữ hài gặp phải chuyện thái quá làm cho người ta đau lòng, hơn nữa lớn lên giống như tiểu tiên đồng, vừa nhìn chính là tiểu hài tử khiến người ta thương yêu, không trách được các sư huynh đệ đều yêu thích.

“Mạng đã được cứu, nhưng sau này mỗi tháng đều bị đau tim.” Quý Y Từ cảm khái nói, không biết cứu nữ oa này là đúng hay sai, dù sao đau nhưc từ trái tim cơ hồ không có người nào có thể chịu đựng được, huống chi còn là tiểu hài tử mới có mấy tuổi?

“A, tại sao có thể như vậy?” Quý Ngũ thương tâm nói, tiểu muội muội trong phòng thật đáng thương.

Quý Y Từ nhìn mấy đệ tử, Quý Nhất, năm nay mười tám tuổi, làn da rất trắng, lần đầu tiên nhìn thấy hẳn sẽ có cảm giác giống như một thư sinh suy yếu, hiền lành lịch sự.

Quý Nhị, năm nay mười lăm tuổi, lớn lên rất là khỏe mạnh, cũng là người có cá tính dễ xúc động và táo bạo.

Quý Tam và Quý Nhị lớn lên bình thường, tướng mạo tính xảo, ngũ quan rõ ràng, là người khôn khéo nhất trong mấy sư huynh đệ.

Quý Tứ, năm nay mười ba tuổi, tướng mạo tuấn lãng nhưng mặt không có chút cảm xúc, dáng người thẳng tắp thon dài như cọc tiêu, màu da tiểu mạch khỏe mạnh, trên người hẳn có một loại hơi thở lương bạc vô cùng mờ ảo.

Quý Ngũ, năm nay mười tuổi, cũng là người nhỏ tuổi nhất trong các sư huynh đệ, gương mặt tròn trịa, đôi mắt tròn vo tinh xảo, đáng yêu giống như động vật nhỏ, tính cách hoạt bát.

“Vi sư chuẩn bị thu nữ oa này làm đồ đệ, về sau các ngươi chính là sư huynh, phải cố gắng chăm sóc tiểu sư muội!” Quý Y Từ vuốt ve chòm râu trắng noãn của mình, căn dặn mấy tên tiểu tử thôi. Nếu như lão không cảm thấy chán ghét tiểu nữ oa này, sau đó lại phải tiếp tục chuẩn bị cứu trị, vậy chỉ có thể thu vào môn hạ của mình.

“Thực sao? Chúng con có tiểu sư muội? Con không phải là người nhỏ nhất!” Quý Ngũ vui vẻ nói, bình thường bởi vì hắn nhỏ tuổi nhất, lúc nào cũng bị các sư huynh bắt nạt, bắt quá đều là đùa giỡn mà thôi.

“Biết rồi, sư phụ!” Bốn vị sư huynh khác đều nghe theo căn dặn của Quý Y Từ, đây chính là nữ nhi duy nhất trong Y Cốc.

Trôi qua vài ngày, năm sư huynh đệ đều tận tâm tận lực chăm sóc tiểu cô nương hôn mê, còn Quý Ngũ lại thường xuyên đến phòng tiểu cô nương chăm sóc tiểu sư muội còn đang hôn mê, yêu thương tiểu sư muội đúng là khó gặp.

Quý Ngũ ngây ngốc ở trong phòng nhìn tiểu sư muội giống như tiểu tiên nữ ngủ say, nhìn đến sưng sò, cảm thấy tiểu sư muội của mình thực đẹp mắt, đẹp hơn bất luận kẻ nào.

Đột nhiên, tiểu cô nương nằm trên giường khẽ rung động hàng mi vừa dài vừa cong, mỗi một rung động nhỏ, đều nhẹ nhàng, giống như lông vũ.

“Sư phụ, sư huynh, dường như tiểu sư muội sắp tỉnh!” Quý Ngũ ngó ra ngoài cửa la lên, hưng phấn kêu như tiểu hài tử.

Trong nháy mắt, Quý Y Từ cùng bốn vị sư huynh vận khinh công bay vào phòng, cẩn thận nhìn lông mi tiểu cô nương run lên nhẹ nhẹ. Hình như giây giụa rất lâu, cuối cùng tiểu cô nương cũng mở mắt.

Đôi mắt nàng thông thấu sáng ngời, vừa giống như một dòng thanh tuyến, vừa giống như bò đào ngập nước, làm cho người ta xem hoài không chán, đôi mắt sáng long lanh, như những vì sao chiếu trong suối nước. Đôi mắt này quá mức tinh khiết, nhưng dường như bên trong không có gì cả, nhìn kỹ lại lại cảm thấy bên trong tràn ngập đau thương.

Quý Ngũ cẩn thận nói chuyện với tiểu cô nương vừa mở mắt: “Tiểu sư muội, muội thấy thế nào?” Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, tiểu sư muội thật là xinh đẹp, lúc hôn mê đã đẹp như tiên tử, bây giờ mở mắt ra thì càng thêm xinh đẹp.

Lam U Niệm nhìn hoàn cảnh xa lạ, đám người xa lạ, hết thấy mọi thứ đều xa lạ, nhưng vẫn nhớ khắc cốt ghi tâm mình bị phản bội.

Lam U Niệm không nói lời nào, hoặc là nói căn bản cô không muốn nói chuyện, bất luận là thế giới kia hay là thế giới cô mới đến, đều không có ý nghĩa.

“Tiểu nữ oa, thân thể đau nhưc sao?” Quý Y Từ thấy tiểu cô nương không nói lời nào cũng không có giật mình, vội vàng hỏi.

Vẫn không trả lời, Lam U Niệm nhắm mắt lại, cô mệt mỏi, thực sự mệt mỏi, trái tim cũng mệt mỏi.

Quý Y Tử lại kiểm tra thân thể cho Lam U Niệm, trừ kịch độc trong thân thể thì không có vấn đề quá lớn, nhưng sau này không thể chịu được lạnh. Hỏi Lam U Niệm một vài vấn đề, Lam U Niệm đều không trả lời, giống như không nghe thấy.

“Không lẽ tiểu sư muội bị câm!” Quý Nhị thấy Lam U Niệm không có bất kỳ ngôn ngữ, vẻ mặt hay động tác nên nói.

“Đệ bất mạch rồi, cổ họng nàng không có vấn đề, cho nên không phải bị câm!” Quý Tam nói.

“Vậy thì xảy ra chuyện gì, tại sao tiểu sư muội không nói chuyện?” Quý Ngũ vội vàng hỏi, rất muốn nghe thấy thanh âm tiểu sư muội.

Bọn họ đều rời khỏi phòng, Quý Y Tử nói với năm đồ đệ: “Tiểu nữ oa này không nói lời nào hẳn là nguyên nhân nội tâm, hoặc là gặp đá kích không lỗ, cái này không có cách nào trị tận gốc, chỉ có thể nhìn thiên ý.”

“A? Tiểu sư muội thật đáng thương, về sau con nhất định sẽ đối xử tốt với tiểu sư muội.” Quý Ngũ thề son sắt.

Các sư huynh đệ khác mặc dù không nói gì, nhưng đối với tiểu cô nương kia cũng là thật tâm coi nàng như tiểu sư muội, cho nên hôm nay sẽ chăm sóc thật tốt.

Mà lúc này, Quý Y Tử nghĩ sẽ để tiểu nữ oa học võ công và y thuật cùng lão, dù sao tiểu nữ oa này rất hợp ý lão. Ánh mắt trong suốt thấy đáy không phải là người nham hiểm, vẻ mặt trấn định có thể nói rõ tiểu nữ oa lâm nguy không loạn, bị thương nặng như vậy lúc tỉnh lại sẽ rất đau nhưng không nói một lời, nói rõ tính nhẫn nại của tiểu nữ oa không phải người thường có thể so sánh. Quý Y Tử càng nghĩ càng cảm thấy tiểu nữ oa rất tốt, nhất định phải cố gắng chỉ dạy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ký ức nguyên chủ (1)

Lam U Niệm thần thờ nhìn mọi thứ trước mắt, trước mặt là một cái bàn làm từ gỗ đàn hương được chạm khắc hoa văn bất đồng tinh tế tỉ mỉ, khắp nơi lưu chuyển cảm giác dịu dàng nhàn nhạt. Xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy một mảnh cảnh sắc kiêu diễm bên ngoài, núi nhỏ trùng điệp nhấp nhô, ao nhỏ, ngó sen màu xanh, hoa hồng phấn. Thịnh thoảng có người từ bên ngoài băng qua, tiếng bước chân lại nhẹ vô cùng, tiếng nói chuyện cũng nhẹ vô cùng, nhưng vẫn có thể nghe ra đó là nam tử vừa mới đi vào.

Lam U Niệm biết chính xác là cô đã chết, hẳn là thuộc về cái loại tử vong bầm thây vạn đoạn, khi đó cũng không có cảm giác đau đớn, nhưng trong lòng lại thống khổ như đao cắt, coi như là hiện tại trái tim cũng đau đớn mơ hồ.

Trong đầu truyền đến ký ức vụn vặt, đột nhiên một đoạn ngắn ký ức tràn vào đầu khiến đầu óc Lam U Niệm đau đớn dị thường, cuộn tròn trên giường, Lam U Niệm chịu đựng đau đớn ở đầu tiếp nhận ký ức của thân thể này.

Lam U Niệm bất chấp mồ hôi vã ra trên trán tiêu hóa ký ức mới nảy sinh trong đầu, thân thể này tên là Lam U Niệm, cùng tên với cô, không biết có phải là duyên phận xấu xa hay không.

Lam U Niệm, đích nữ Lam tướng quân Phong Quốc, cũng là con gái nhỏ nhất của Lam tướng quân. Phụ thân Lam U Niệm tên là Lam Kiến Quân, Đại tướng quân rất được hoàng thượng Phong Quốc coi trọng, ở Phong Quốc, Lam phủ có tiếng tăm lừng lẫy.

Nói đến Lam Kiến Quân, dựa theo trí nhớ của kiếp trước có thể nói là người si tình. Mẫu thân Lam U Niệm tên Hà Tiểu Nhiên, là nữ nhân nổi tiếng ở Phong Quốc hoặc có thể nói là toàn bộ đại lục, con gái Hà Thái phó. Hai người là thanh mai trúc mã, Lam Kiến Quân vô cùng trân trọng Hà Tiểu Nhiên, đó cũng là ao ước của biết bao nhiêu nữ tử trong khuê các.

Ở đại lục này, nữ tử mười sáu tuổi có thể kết hôn, nam tử mười tám tuổi trưởng thành. Khi Hà Tiểu Nhiên mười sáu tuổi, Lam Kiến Quân dùng mười dặm hồng trang đón đệ nhất mỹ nhân Phong Quốc Hà Tiểu Nhiên về làm vợ, đến bây giờ chuyện này cũng trở thành tin đồn thú vị mà mọi người bàn tán say sưa.

Sau khi Hà Tiểu Nhiên gả cho Lam Kiến Quân, phu thê hai người vẫn ân ái, Lam Kiến Quân vẫn che chở Hà Tiểu Nhiên. Nhưng hai người kết hôn bốn năm, Hà Tiểu Nhiên không có mang thai, dần dần tin đồn càng ngày càng hung mãnh, Lam Kiến Quân vẫn như lúc ban đầu, thậm chí còn không cưới vợ bé.

Có lẽ sợ Hà Tiểu Nhiên quá mức khổ sở, cuối cùng hai người nhận nuôi một nam hài, trở thành con trai Hà Tiểu Nhiên, cũng là đại ca của Lam U Niệm - Lam Mặc Huyền. Lam Mặc Huyền là con của thuộc hạ và cũng là người bạn tốt của Lam Kiến Quân, nhưng người này chết trận sa trường, thê tử cũng qua đời, cho nên Lam Kiến Quân mới nhận Lam Mặc Huyền làm con thừa tự cho Hà Tiểu Nhiên.

Vốn dĩ cuộc sống ba người trôi qua rất hạnh phúc, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng Lam Kiến Quân cũng nạp thiếp, mặc dù chỉ có một người phụ nữ, nhưng chân chân thật thật đón người phụ nữ kia vào Lam phủ. Người phụ nữ đó là An di nương, An di nương là một người không chịu thua kém, sau khi gả vào mấy năm sinh thêm cho Lam Kiến Quân hai gái một trai, có lẽ cũng là người có thù đoạn.

Mặc dù Lam phủ có thêm một An di nương, nhưng Lam Kiến Quân lại chẳng quan tâm An di nương, thái độ với ba đứa bé chính là thờ ơ, còn không tốt bằng Lam Mặc Huyền được nhận nuôi, vẫn cưng chiều Hà Tiểu Nhiên.

Nhưng khiến người ta bất ngờ là, qua nhiều năm điều dưỡng, Hà Tiểu Nhiên mang thai, chuyện này đối với Lam Kiến Quân mà nói là tin tức cực tốt, lại càng thêm cẩn thận chăm sóc Hà Tiểu Nhiên. Nhưng khi Hà Tiểu Nhiên mang thai tám tháng lại sinh non.

Khi sinh Lam U Niệm, Hà Tiểu Nhiên dốc hết toàn lực sinh hạ Lam U Niệm, bất hạnh qua đời, cho nên sinh nhật Lam U Niệm chính là ngày giỗ của Hà Tiểu Nhiên, một người chết đổi lấy một sinh mạng mới.

Nhưng Lam U Niệm lại cảm thấy chuyện này hết sức kỳ quặc, tại sao đang khỏe mạnh lại sinh non, chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, An di nương tuyệt đối có hiềm nghi.

Bởi vì mất vợ khiến Lam Kiến Quân tràn ngập oán hận với Lam U Niệm vừa mới sinh ra, cảm thấy là do Lam U Niệm hại chết nữ nhân ông ta yêu nhất. Cho nên sau khi Lam U Niệm sinh ra, mặc dù Lam Kiến Quân chu cấp chi phí cuộc sống cho Lam U Niệm rất tốt, nhưng chưa hề nhìn tới con gái, ôm thái độ chẳng quan tâm.

Nhà cao cửa rộng ở cổ đại, không có mẹ bảo vệ và cha che chở, có thể tưởng tượng được cuộc sống Lam U Niệm thâm thối tới mức nào, người duy nhất trong phủ bảo vệ Lam U Niệm chính là đại ca Lam Mặc Huyền vẫn còn là một đứa bé, nhưng bản thân Lam Mặc Huyền cũng là đứa bé, có thể bảo vệ tốt sao?

Bởi vì có Lam Kiến Quân, mặc dù An di nương lén lút để người làm trong phủ bắt nạt Lam U Niệm, nhưng cũng không dám lấy mạng Lam U Niệm, đây cũng là chỗ may mắn của Lam U Niệm.

Khi Lam U Niệm được năm tuổi, biên cương xảy ra chiến tranh, Lam Kiến Quân nhận thánh chỉ mặc áo giáp ra trận, bảo vệ Phong Quốc. Bởi vì Lam Mặc Huyền là con trưởng đích tôn, lại là nam tử, cho nên Lam Kiến Quân dẫn theo Lam Mặc Huyền ra biên cương rèn luyện, còn Lam U Niệm ở lại trong phủ, Lam Kiến Quân để lại vài người trung thành chăm sóc, còn căn dặn An di nương và quản gia chăm sóc tốt cho nàng, xuất phát tới biên cương.

Không có uy chấn của Lam Kiến Quân, càng không có sự bảo vệ của Lam Mặc Huyền, toàn bộ Lam phủ đã là thiên hạ của An di nương, Lam U Niệm là cái gai trong mắt làm cản trở à ta. Trừ vài người Lam Kiến Quân để lại chăm sóc Lam U Niệm, An di nương mua chuộc quản gia, đối xử với Lam U Niệm động chút đánh chửi không nói, còn ăn không đủ no mặc không đủ ấm, làm toàn việc của đầy tớ.

Lại ra ngoài bịa đặt, nói đích nữ Lam phủ Lam U Niệm vì ham chơi mà gò má bị hủy, trở thành nữ hài không có mặt mũi, tuy Lam U Niệm còn nhỏ tuổi nhưng danh tiếng đã bị An di nương làm bại hoại không còn hình dáng. Hài tử ba tuổi trong kinh thành đều biết, đích nữ Lam U Niệm của Lam phủ, nữ nhi trời sinh thích ham chơi không còn mặt mũi, cảm kỳ thư họa không thông.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ký ức nguyên chủ (2)

Lam U Niệm nhắm chặt mắt, nước mắt trong suốt ở khóe mắt như sương sớm mùa hè đọng trên cánh hoa, nhẹ nhàng dùng ngón tay chạm vào sẽ rơi xuống.

Lam U Niệm biết, đó không phải nước mắt của cô, mà là nước mắt của nữ hài bơ vơ không nơi nương tựa, duỗi bàn tay trắng nõn lau khô nước mắt, ký ức Lam U Niệm không có đỉnh chỉ, tiếp tục phơi bày thống khổ của nàng với cô.

Danh tiếng không chịu nổi của Lam U Niệm đã sớm truyền lưu trong kinh thành, nhưng An di nương chịu giữ lại cái gai trong mắt sao. An di nương tìm rất nhiều kịch độc ép Lam U Niệm ăn, thấy đáng về thống khổ của nàng thì hết sức hài lòng. Liên tục hành hạ Lam U Niệm không ngừng, cuối cùng An di nương bắt đầu việc mỗi ngày đánh chửi và bắt nạt Lam U Niệm, bà ta nghĩ tới biện pháp tốt hơn.

An di nương truyền ra bên ngoài tin tức Lam U Niệm bất kính trường bối, chẳng phân biệt tôn ti, muốn đưa Lam U Niệm đến thôn trang hẻo lánh, chuyện này thông qua quản gia đưa tin cho Lam Kiến Quân, quả nhiên, Lam Kiến Quân đáp ứng đề nghị của bà ta.

Mặc dù Lam Kiến Quân không muốn gặp Lam U Niệm, nhưng nhớ đến tình cốt nhục nên phái vài thủ hạ đặc lực trở về chăm sóc nàng, nhưng chỉ có mấy người làm sao có thể là đối thủ của An di nương? An di nương giết hại những người trung thành rồi che giấu tin tức.

Thực sự thì An di nương sẽ đưa Lam U Niệm đến thôn trang tu thân dưỡng tính sao? Đương nhiên là không, bà ta bán Lam U Niệm vào thanh lâu, tuổi nàng còn nhỏ đã lưu lạc tới thanh lâu. Mới vừa gia nhập thanh lâu, ông chủ nghe theo căn dặn của An di nương, để Lam U Niệm làm rất nhiều việc nặng, ngay cả nha đầu làm việc nặng cũng không bằng.

Mặc dù Lam U Niệm sợ hãi vẫn ngoan ngoãn cố gắng làm việc, nhưng tướng mạo nàng giống như tiên đồng ở thanh lâu có thể sống khá giả sao? Quả nhiên, có rất nhiều người đều coi trọng Lam U Niệm, cho nàng đi tiếp khách, sau khi An di nương biết, lại thực sự để Lam U Niệm mới tám tuổi ra ngoài

tiếp khách, đưa cho những nam nhân dám loạn trẻ con đùa bỡn.

Lam U Niệm còn nhỏ nhưng cũng biết nếu như mình tiếp khách sẽ không có kết cục tốt đẹp, cho nên nàng lén lút chạy trốn, không được bao lâu đã bị phát hiện, sau đó bị bức ép đến vách núi. Phía trước là tay chân hung hãn ở thanh lâu, phía sau là vách núi không đáy, Lam U Niệm nhảy xuống vách núi cheo leo.

Thậm chí cô có thể cảm giác được oán hận và không cam lòng trước khi rơi xuống vách núi, một sinh mạng tuyệt vọng và đau thương với thế giới, giống như cô lúc trước cũng khắc sâu ai oán cỡ nào, như là cùng một người.

May mắn lúc thân thể rơi xuống có rất nhiều cây cối giảm xóc, mặc dù không tan xương nát thịt nhưng khi rơi xuống núi bị thương và kịch độc trong thân thể đánh thẳng vào lạng lẽ chết đi, sau đó chính diện nghênh tiếp linh hồn cô.

Lam U Niệm tiêu hóa tất cả ký ức vào đầu, cô thấy đau lòng cho tiểu cô nương Lam U Niệm, cô đoạt lấy thân thể nàng, vậy thì nhất định cô sẽ khiến cho tất cả những người tổn thương nàng từng bước từng bước ném hết nỗi khổ nàng đã chịu đựng.

Khóe miệng khẽ gợn lên, nhưng sự thê lương trong nụ cười lại không che giấu được, mặc dù Lam U Niệm sống lại trong một thân xác khác, nhưng tổn thương đã từng xảy ra có thể quên đi sao? Không, không thể nào, ít nhất Lam U Niệm nàng không thể, nàng không thể tiếp nhận việc bị người thân nhất phản bội, ký ức nàng vẫn còn tồn tại trong tim, đau lòng giống như đao xoắn, sao có thể quên đi?

Cứ như vậy đi, một mình cũng tốt, như vậy sẽ không có người phản bội mình, không có người thương tổn tới mình, càng không có người lợi dụng mình, kiếp này có phải mình sẽ được vui vẻ một chút hay không? Vậy thì con đường phía trước sẽ phải đi một mình?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Mưa đêm

Ánh mặt trời xuyên qua cành lá dày đặc, tạo ra những vệt sáng lốm đốm to nhỏ như đồng tiền. Con gió thổi qua khe mang theo chút ẩm áp, trong gió còn có mùi thơm của hoa tươi, bay vào căn phòng nhỏ đơn giản mà thoải mái.

“Sư phụ, đã nửa năm rồi, vì sao tiểu sư muội vẫn không nói chuyện?” Quý Ngũ ỉu xiu nhìn Quý Y Từ đang điều chế thuốc giải, oán giận nói.

“Làm sao mà vì sư biết được? Khẳng định là mấy tên tiểu tử thói các người đối xử không tốt với Tiểu Niệm Niệm!” Quý Y Từ đưa cho Quý Ngũ một hạt dẻ, quát lớn.

“Nào có? Chúng con đối xử rất tốt với tiểu sư muội, sư huynh, các huynh nói có đúng không?” Quý Ngũ chật vật xoa trán, nhìn bốn vị sư huynh ở bên cạnh nói.

“Đúng vậy, chúng con đối xử rất tốt với tiểu sư muội!” Quý Nhị thề son sắt, bọn họ rất tốt với tiểu sư muội mà.

Quý Y Từ không nói, sao lão lại không biết? Mấy tiểu tử thói này đúng là rất tốt với Tiểu Niệm Niệm, quả thực coi Tiểu Niệm Niệm như muội muội, trong nửa năm này chính lão cũng ở chung, không chỉ xem Tiểu Niệm Niệm là đồ đệ còn sủng ái như cháu gái ruột, cứ tính như vậy, trừ lúc trước Tiểu Niệm Niệm mở miệng nói mình tên U Niệm, nửa năm nay chưa bao giờ nói qua câu nào.

Rõ ràng là hài tử tám tuổi, lại giống như đã trải qua thế gian tang thương, trong đôi mắt sáng long lanh trừ lộ ra đau thương chính là hiu quạnh. Nhưng đáng để Quý Y Từ kiêu ngạo là, Tiểu Niệm Niệm là thiên tài, y thuật vừa học liền biết, học còn nhanh hơn Quý Tam là người thông minh nhất trong năm đồ đệ, làm cho năm tên tiểu tử thói kia cực kỳ hâm mộ, gọi thẳng tiểu sư muội là thiên tài.

Mặc dù bình thường sáu sư đồ không mở miệng nói, nhưng trong lòng lại vô cùng đau lòng cho Lam U Niệm, lúc độc phát mỗi tháng, Lam U Niệm thống khổ toàn thân phát run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng lại không kêu một tiếng, cho dù cắn môi đến bật máu tươi cũng không rơi lệ, phải có bao nhiêu nhẫn nại mới có thể làm được, phải trải qua cái gì mới có thể không sợ thống khổ, Lam U Niệm như vậy sao có thể không khiến người ta đau lòng?

“Tiểu sư muội, sao không ngủ nhiều một chút?” Quý Nhất thấy Lam U Niệm mặc một bộ bạch y đi tới, vội vàng hỏi, dù sao tối hôm qua Lam U Niệm mới bị độc phát, sáng nay nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.

Lam U Niệm nhẹ nhàng nở nụ cười, dường như đám mây cũng mỉm cười, ở chung nửa năm, quả thật Lam U Niệm cảm nhận được thiện ý những người này đối với nàng, nói không cảm động là giả, nàng cảm kích những người này che chở mình, nhưng vẫn thấy không an tâm nên không muốn mở miệng nói chuyện.

Mọi người đã quen việc Lam U Niệm không nói một lời, hai người mỉm cười tiếp tục phơi dược liệu, trong Y Cốc, qua một thời gian mọi người sẽ cùng nhau nghiên cứu y thuật, hy vọng có thể mau chóng nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải cho Lam U Niệm.

Đêm đen như mực, tia chớp càng ngày càng sáng, tiếng sấm cũng càng ngày càng vang. Hạt mưa lớn như hạt đậu từ không trung rơi xuống, đánh vào cửa sổ tạo ra tiếng vang “Phịch phịch”, ùn ùn kéo tới che kín bầu trời, “Rào rào” xông thẳng xuống đất. Tiếng mưa rơi trộn lẫn với tiếng sấm ầm ầm.

Người quen, trang sức hiện đại quen thuộc, còn có đau đớn quen thuộc, Lam U Niệm nhìn máu tươi ở ngực, mở to hai mắt nhìn, chỉ là nhìn . . .

Cơ thể nhỏ nhỏ đột nhiên ngồi dậy, Lam U Niệm không nghĩ tới đã nửa năm rồi nàng lại còn nằm mơ, mơ tới một màn thống khổ ở kiếp trước, nàng cho rằng mình đã lãng quên, nhưng trải qua giấc mơ mới biết được những thống khổ đó còn chưa có đi xa.

Lam U Niệm đi chân không xuống giường, đến trước cửa sổ nhìn tiếng sét ầm ầm điếc tai bên ngoài, còn có tiếng nước mưa mạnh mẽ rơi xuống, Lam U Niệm không thèm che chăn chạy ra khỏi phòng, đứng trong mưa to, bạch y đơn bạc tùy ý để cơn mưa ùn ùn kéo tới xối thẳng lên cơ thể gầy yếu.

Lam U Niệm cảm nhận được cảm giác mát lạnh cùng đau nhức nơi đáy lòng, trong màn đêm lạnh lùng, tịch tịch không lời mà tới, xuyên qua da thịt, đánh sâu vào linh hồn! Ngẩng đầu nhìn bầu trời mênh mông, đột nhiên Lam U Niệm cười ra tiếng, tiếng cười kia còn đau thương hơn khóc, tiếng cười kia ở trong mưa tan ra giống như tiếng tuyết điều rên rì.

Năm sư đồ bị tiếng cười của Lam U Niệm đánh thức chạy ra khỏi phòng nhìn thấy thân thể đơn bạc hết sức cô tịch, tiếng cười thanh thúy tựa như bản nhạc bị thương, cơn mưa xối xả như tiếng trẻ con khóc thút thít.

Một màn trong đêm mưa làm cho năm sư đồ nhớ mãi không quên . . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Mở miệng nói chuyện

Quý Ngũ nhỏ nhất cũng là người thiếu nhân nại nhất, mặc dù nhìn thấy tiểu sư muội cười còn khổ sở hơn khóc, ô cũng không kịp lấy chuẩn bị xông vào mưa an ủi tiểu sư muội.

Quý Tứ giữ chặt tiểu sư đệ, quát lớn: “Quý Ngũ, đệ muốn làm gì?”

“Huynh không thấy tiểu sư muội rất khổ sở sao? Hơn nữa mưa lớn như vậy, thân thể tiểu sư muội lại không tốt, đệ muốn đi kéo tiểu sư muội vào!” Quý Ngũ vội vàng nhìn Quý Tứ.

“Tiểu sư muội đang phát tiết khổ sở trong lòng, có thể qua lần này, tiểu sư muội sẽ nói chuyện, nếu như hiện tại đệ ra đó ngược lại sẽ được không bù mất.” Quý Tam nhìn bé con trong mưa, cũng đau lòng không thôi, hần xem tiểu nha đầu này như muội muội ruột.

Quý Ngũ còn muốn phản bác, nhưng thấy các sư huynh còn có sư phụ không có ra ngoài, hần cũng thu hồi bước chân chuẩn bị chạy đi, chăm chú nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của tiểu sư muội trong mưa, cứ việc đau thương cứ việc chật vật, thế nhưng sống lưng thẳng tắp không có vì vậy mà cong lại.

Quý Y Tứ nhìn thấy dáng dấp nhỏ bé của Tiểu Niệm Niệm làm người khác đau lòng không khỏi thở dài, đến tận cùng thì tiểu nữ oa này đã gặp phải chuyện gì mới biến thành như vậy, khóc cũng không khóc. Mặc dù lão từng nghĩ tới việc đi điều tra Tiểu Niệm Niệm, nhưng lại cảm thấy với tính cách Tiểu Niệm Niệm nếu như nàng biết chắc chắn sẽ không vui, lão làm sư phụ thật là bất lực.

Hạt mưa như chuỗi ngọc bị đứt, một giọt một chuỗi rót vào nước mưa rót thành vũng nước trên mặt, hạt mưa rơi trên đầu, trên người Lam U Niệm, nàng ngửa mặt lên, mở to hai mắt, nhìn hạt mưa trên bầu trời.

Không biết mưa bao lâu, Lam U Niệm cũng không biết mình ngâm mưa bao lâu, rất lâu sau, Lam U Niệm xoay người, cho dù tóc tai rối bời, quần áo sũng nước, nhưng trong mắt Lam U Niệm có ánh sáng lấp lánh, trong nháy mắt, nàng giương cao nụ cười sáng rỡ, cảm động thật sâu.

“Sư phụ!” Mặc dù bởi vì không nói lời nào trong thời gian dài, giọng nói của Lam U Niệm rất yếu ớt còn mang theo chút khàn khàn, nhưng lại che giấu không được thanh âm tuyệt vời đẹp đẽ như nước suối, thấm vào lòng người.

Đột nhiên Quý Y Tứ nghe được đồ đệ nhỏ nhất của mình cuối cùng cũng chịu mở miệng nói chuyện, hưng phấn mở to mắt, sau đó gạt đầu, thế nhưng vẻ từ ái trên mặt vừa nhìn một cái thì không sót gì.

“Tiểu sư muội, muội nói chuyện rồi!” Quý Ngũ lập tức kéo Lam U Niệm vào hành lang, vui vẻ ngắm Lam U Niệm.

“Tiểu sư muội, sao chỉ gọi một mình sư phụ mà không gọi sư huynh!” Quý Nhất vô cùng vui vẻ vì tiểu sư muội có thể mở miệng nói chuyện, nhưng chỉ gọi mình sư phụ nên có chút không cam lòng.

“Được rồi, Quý Nhị mau ôm Tiểu Niệm Niệm trở về, mặc mưa khăng định sẽ bị phong hàn, Quý Tam đi nấu chén thuốc chữa phong hàn.” Quý Y Từ thấy sắc mặt Tiểu Niệm Niệm tái nhợt, thân thể phát run, kịp thời ngăn lại việc mấy tên tiểu tử thói muốn nói chuyện.

Quý Y Từ mở miệng nhắc nhở, bọn họ mới phát hiện mình không có để mắt đến thân thể yếu ớt của tiểu sư muội, Quý Nhị vội vàng ôm tiểu hài tử Lam U Niệm về phòng, những người khác nấu nước thì nấu nước, sắc thuốc thì sắc thuốc, hơn nữa đêm nhưng trên ngọn núi mà bọn họ ở lại hết sức náo nhiệt, mà hết thảy nguyên nhân đều là vì hài tử nhỏ nhất - - Lam U Niệm

Lam U Niệm nằm trên giường, trên người đắp kín chăn mền thật dày của đại sư huynh Quý Nhất, ở chung với nhau nửa năm mấy người bọn họ bận rộn cùng quan tâm nâng, loại cảm giác này thật tốt.

Nửa năm qua mặc dù nàng không nói lời nào, nhưng mọi người đối xử tốt với nàng không phải nàng không có cảm giác, thật ra loại yêu mến không trộn lẫn bất luận tạp chất gì cũng làm cho Lam U Niệm đặt mấy người bọn họ trong hàng ngũ người một nhà, bọn họ là người tốt nhất với nàng trên thế giới này.

“Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, Tiểu Ngũ ca ca!” Giọng nói trong trẻo của Lam U Niệm đột nhiên vang lên, làm cho đám người đang bận rộn vì nàng đều dừng sờ, sau đó ngạc nhiên và mừng rỡ, tiểu sư muội của bọn họ nói chuyện, hơn nữa còn gọi bọn họ, không phải gọi sư huynh mà là ca ca, điều này nói rõ tiểu sư muội xem bọn họ là người nhà.

Không phải vì nhất thời xúc động mà Lam U Niệm mới gọi bọn họ là ca ca, mà là chân chân thật thật cảm thấy họ chính là người thân của nàng, cho dù kiếp trước người thân của nàng vung dao đối mặt với nàng. Nhưng ở trong mắt năm ca ca, Lam U Niệm chính là một đứa trẻ, bởi vì bọn họ đối xử tốt với nàng cho nên cho rằng là ca ca không phải sư huynh, nhưng cho dù là ca ca hay sư huynh, tiểu cô nương này là người bọn họ muốn bảo vệ.

“Tiểu sư muội, cuối cùng muội cũng chịu gọi chúng ta rồi!” Quý Ngũ chớp đôi mắt to nhìn Lam U Niệm

“Được rồi, được rồi, Tiểu Ngũ còn không đi nấu nước.” Quý Nhất phòng ngừa Quý Ngũ lại lú lú nói không ngừng, vội vàng sai người đi nấu nước.

Lúc này Lam U Niệm không biết, cũng bởi vì nàng coi họ là ca ca ruột, từ nay về sau, trong năm tháng ở tương lai, bốn vị sư huynh thực sự coi nàng như muội muội ruột mà yêu thương, trở thành người nhà mà che chở.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Xuất cốc

Hai năm sau. . .

Căn nhà gỗ nhỏ tinh xảo có phong cách cổ xưa nằm ở một nơi rất sâu xa trên đỉnh núi, bởi vì nhà gỗ trải qua gột rửa của năm tháng mà trở nên tang thương, cây cối hiện ra vòng tuổi gỗ gề, có vẻ có ý nhị khác! Bên cạnh một cây đại thụ đã trên trăm năm, rất nhiều chim nhỏ lú rú xây tổ trên cây, xung quanh là vườn hoa với những bông hoa xinh đẹp đang nở.

“Tiểu Niệm Niệm, con thực sự muốn xuống núi sao?” Quý Y Từ lời kéo Lam U Niệm, không nỡ nói.

“Đúng vậy, tiểu sư muội, muội mới mười tuổi vẫn còn quá nhỏ, chúng ta đều là mười lăm tuổi mới có thể xuống núi rèn luyện!” Quý Nhị nắm tóc, hết sức không đồng ý cách làm của Lam U Niệm

“Tiểu sư muội, có thể đợi thêm vài năm nữa mới xuất cốc không, nếu muội muốn ra ngoài chơi, có thể để sư phụ dẫn muội đi, một mình muội đi ra ngoài quá nguy hiểm.” Vóc dáng của Quý Ngũ đã cao hơn rất nhiều, nhưng mà dường như gương mặt búp bê lại không có gì thay đổi.

Lam U Niệm nhìn năm người trước mặt đều dùng ánh mắt không đồng ý nhìn mình, nàng cũng rất bất đắc dĩ. Đã ở chung hai năm, Lam U Niệm phát giác Quý Y Từ không có khủng bố giống như người giang hồ nói, là một lão ngoan đồng, nũng nịu nhõng nhẽo với nàng là chuyện bình thường. Còn các ca ca, đừng xem bình thường đều là bộ dáng đứng đắn, giống như trích tiên không dính khói bụi trần gian, nhưng ở trước mặt nàng chính là nguyên một đám đại nam hài.

“Sư phụ, ca ca, không phải mọi người không biết bản lãnh của con!” Lam U Niệm giải thích.

Mấy người bọn họ nói không nên lời, đúng vậy, Lam U Niệm rất thông minh, có thể nói là thiên tài trăm năm khó gặp, bất luận là học y thuật hay là học võ công, đều là vừa học liền biết, hiện tại võ công của Lam U Niệm rất khá, công phu cũng cao hơn Quý Ngũ một chút. Hơn nữa rất nhiều lúc biểu hiện ra bên ngoài của Lam U Niệm không giống đứa bé, quá mức trong trẻo lạnh lùng, nhưng cho dù Lam U Niệm biểu hiện mình mạnh mẽ cỡ nào, ở trước mặt những người này thì chỉ được coi là hài tử thông minh mà thôi.

“Tiểu Niệm Niệm, nếu không để vài tên tiểu tử thói theo con xuất cốc nhé?” Quý Y Từ thương nghị.

“Đúng vậy, tiểu sư muội, để Tiểu Ngũ ca ca cùng muội xuất cốc nha!” Quý Ngũ vô cùng đồng ý với đề nghị của Quý Y Từ, mở miệng nói.

“Tiểu Ngũ, bản thân đệ còn chưa xuất cốc rèn luyện qua sao có thể bảo vệ tiểu sư muội?” Quý Tam mở cây quạt mình luôn mang theo bên người, đã kích nói: “Tiểu sư muội, nếu không để Tam ca ca xuất cốc với muội, Tam ca ca biết nơi nào có trò chơi thật thú vị, có thể dẫn muội đi chơi!”

“Huynh dẫn tiểu sư muội xuất cốc nhất định sẽ dạy hư tiểu sư muội, đệ cảm thấy đệ đi theo tiểu sư muội xuất cốc mới tốt.” Quý Tứ trưng ra gương mặt lạnh lùng nói, dù sao có thể nói hình tượng của Quý Tam vô cùng đào hoa, mỗi lần xuất cốc đều sẽ câu đi hồn phách một ít cô nương.

Quý Tam không được tự nhiên ho khan, ngay cả sư phụ đều trừng mắt nhìn Quý Tam, rất sợ Quý Tam dạy hư đồ đệ quý giá nhất của lão, hơn nữa đồ đệ này còn là nữ, nếu như học cái xấu thì lão biết tìm ai khóc.

“Nên do ta xuất cốc cùng tiểu sư muội, dù sao ta cũng là Đại ca của muội ấy.” Quý Nhất ôn hòa nói.

“Đệ cảm thấy nên để đệ đi mới phải, đệ giỏi nhất là chăm sóc người.” Quý Nhị mặt không đỏ tim không đập nói, bọn họ khinh bỉ liếc Quý Nhị, người kia tính tình nóng nảy không thêm phiền đã tốt lắm rồi.

“Sư phụ, con là U Niệm, là Lam U Niệm, Đại tiểu thư phủ Tướng quân Phong Quốc!” Lam U Niệm nghiêm túc nói.

Năm sư đồ đều sững sờ, mặc dù bọn họ ở Y Cốc, nhưng chuyện ở bên ngoài lại rất rõ ràng, cũng thường xuyên đi ra ngoài, nên cũng biết đích nữ Lam gia không được sùng ái, nhưng mà bọn họ lại không nghĩ tới cô bé kia chính là sư muội sống chung với họ lâu như vậy.

“Tiểu sư muội, muội. . .” Quý Nhất muốn nói lại thôi nhìn Lam U Niệm, thân phận tiểu sư muội vốn tôn quý, nhưng lại lưu lạc tới mức cả người toàn là vết thương, có thể tưởng tượng trong lòng tiểu sư muội rất khổ sở.

“Sư phụ, các ca ca, U Niệm có chuyện mình cần phải làm, có thù cần báo, cũng muốn lấy lại tất cả những gì thuộc về mình, U Niệm hy vọng chút năng lực này của mình có thể làm được, nếu như ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, sau này U Niệm có thể làm gì?” Lam U Niệm ngắt lời Quý Nhất, nói.

Thật lâu sau không có ai lên tiếng, mặc dù không nỡ lòng để một tiểu cô nương mười tuổi xuất cốc đối mặt với âm mưu quỷ kế, nhưng mỗi người đều cần trưởng thành.

“Mà thôi, con đi đi! Chăm sóc mình thật tốt, không được phép ra ngoài quá lâu! Nếu không vì sư sẽ đi bắt con trở về.” Quý Y Từ khoát tay áo, trở về phòng tiếp tục nghiên cứu dược lý.

“Tiểu sư muội, bảo trọng!” Bốn vị ca ca lưu luyến không rời nói.

“Ừm, muội sẽ mau chóng trở về!” Lam U Niệm không quay đầu lại đi xuống núi, tư thái ưu nhã mà duy mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Gặp gỡ (1)

Lam U Niệm đi trên đường nhỏ nhấp nhô khúc khuỷu trên núi, hít lấy mùi thơm hoa mai trộn lẫn trong không khí trong lành, thưởng thức hương thơm của cây cối hoa cỏ xanh biếc, lắng nghe bách điều uyển chuyển ca hát trong rừng, cũng là một loại hưởng thụ tối cao.

Dù là ai cũng không nghĩ tới, lối ra Y Cốc lại ở trong núi rừng, hơn nữa lối ra còn có trận pháp gia trì, không trách được người trong giang hồ không có cách nào tìm được Y Cốc, nếu như không phải do sư phụ nói với nàng, Lam U Niệm cũng không biết phải dùng bao lâu mới có thể tìm thấy lối vào Y Cốc.

Nhìn cây liễu xanh nhạt, khiến người ta mắt sáng lòng sáng khoái, có cảm giác tươi mát, còn cây dương thì dày đặc tán cây, dường như càng xanh càng thâm trầm, cộng thêm thân thể cao ngất của nó, khiến người ta cảm thấy khí vũ hiên ngang.

Lam U Niệm mặc trên người một bộ váy áo liền thân trắng nõn, làn váy thêu Mạn Châu Sa Hoa tinh xảo màu đỏ rực, đại lục này không có loại hoa này. Trên mặt che lụa mỏng trắng tinh, mái tóc chỉ tùy ý ghim lên giống như nam tử, chỉ có thể nhìn thấy con ngươi trong suốt sáng ngời, mày liễu cong cong, lông mi thật dài khẽ rung động, làn da trắng nõn không chút tỳ vết lộ ra nhàn nhạt phấn hồng.

Mang mạng che mặt không chỉ thuận tiện làm việc, chủ yếu hơn là Lam U Niệm đã xem qua gương mặt của mình, mặc dù non nớt chưa phát triển hết, nhưng cũng là mỹ nhân bại hoại nghiêng nước nghiêng thành, mọi người đều nói hồng nhan bạc mệnh, câu nói này Lam U Niệm tin tưởng. Nếu như không đủ hùng mạnh, gương mặt này chỉ mang đến cho mình mầm tai vạ, cho nên lúc xuất cốc, Lam U Niệm đeo mạng che che khuất gương mặt.

Đây là lần đầu tiên Lam U Niệm xuất cốc kể từ khi đến thế giới này, cho nên nàng không vội vã gấp rút lên đường, mà là chậm rãi tản bộ ngắm cảnh giữa núi rừng, hơn nữa lần này Lam U Niệm xuất cốc cũng không phải trở về báo thù cho tiền thân, mà là xây dựng thế lực cho riêng mình.

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng đánh nhau, bây giờ có thể nói công phu của Lam U Niệm rất tốt, nhĩ lực cũng rất tốt, hơn nữa bởi vì nguyên nhân kiếp trước, vô cùng nhạy cảm với mùi máu tanh trong không khí, đây là bệnh chung của những người thuộc về hắc ám.

Mặc dù trên gương mặt tuyệt thế của Phong Dực Hiền có chút tiều tụy nhưng lại che dấu không được hơi thở vương giả, đôi mắt màu tím giống như sói nhìn đám người truy sát trước mặt. Bởi vì nhất thời không cẩn thận nên hắn bị trúng độc, không thể dùng nội lực, ám vệ cũng bị phân tán, nhưng Phong Dực Hiền không hề bối rối, không chút sợ hãi, hắn sẽ không chết, coi như không có nội lực hắn cũng có thể giết đám người này.

Đám người tới truy sát nhìn thấy đôi mắt Phong Dực Hiền đều kinh hãi, truyền thuyết là thật, Minh Vương có một đôi mắt như ma quỷ, nhưng tại sao nhiều năm qua đôi mắt đó lại bình thường, làm sao mà bọn họ biết được, bình thường Phong Dực Hiền đều dùng nước thuốc thay đổi màu sắc đôi mắt, lần này bởi vì trúng độc mà đôi mắt mới khôi phục màu sắc ban đầu.

“Hoàng hậu thật sự rất coi trọng ta, thậm chí ngay cả tử sĩ cũng phái tới.” Quần áo trên người Phong Dực Hiền tung bay, giống như ma quỷ xinh đẹp đến từ Địa ngục, âm lãnh tàn nhẫn khiến lòng người sợ hãi.

Lúc này có mấy tên tử sĩ bị Phong Dực Hiền dọa sợ, bọn họ nhìn nhau một lát rồi cùng giọng kiêu ngạo lên tấn công Phong Dực Hiền. Phong Dực Hiền rút ra thanh kiếm tùy thân hắn vẫn chưa từng sử dụng, khi đám người đó xông về phía hắn, Phong Dực Hiền động, cho dù không có nội lực cũng nhanh như tia chớp, chỉ trong thời gian mấy hơi thở, toàn bộ tử sĩ đã ngã xuống đất bỏ mình.

Phong Dực Hiền ngồi dựa vào một gốc đại thụ chọc trời, hiện tại độc trong cơ thể đang giãy vờ hắn, nhưng ngoại trừ sắc mặt hắn có chút tái nhợt, căn bản không nhìn ra hắn trúng độc, sự nhẫn nại của người này rất mạnh, núp ở phía xa Lam U Niệm nghĩ thầm.

Nàng không thích xen vào việc không đâu, trừ phi chuyện kia có lợi với nàng, nhưng bây giờ Lam U Niệm thấy nam tử kiêu ngạo lại thể lương cô độc như sói, dường như nhìn thấy mình đã từng như vậy, hơn nữa Lam U Niệm nhìn ra nam tử kia trúng kịch độc, nếu như không lập tức giải độc sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lam U Niệm chậm rãi đi từ đằng xa lại, kinh động đến Phong Dực Hiền đang điều tức.

Phong Dực Hiền mở mắt ra nhìn về phía Lam U Niệm, Lam U Niệm cũng nhìn nam tử ngồi dưới tàng cây, cái nhìn này bắt đầu quyết định duyên phận hai người sau này sẽ gắn bó sinh tử, mãi mãi không rời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gặp gỡ (2)

Phong Dực Hiền nhìn nữ hài chậm rãi tới gần mình, đúng vậy, nàng vẫn còn là một đứa bé, nhìn dáng dấp cũng chỉ mới mười tuổi, gương mặt đeo khăn che căn bản không thấy rõ dung mạo, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt tinh khiết như bầu trời.

Nữ hài vừa xuất hiện trước mặt, Phong Dực Hiền có cảm giác thể giới đều lu mờ âm đạm, nơi đi qua, phảng phất như đóa hoa cũng sẽ xấu hổ khép cánh hoa lại, trên người mang theo hơi thở khiến người ta thấy vô cùng yên bình thoải mái, mọi cử động giống như được nghệ thuật gia cao cấp nhất tỉ mỉ sắp đặt, cảnh đẹp ưu nhã vui tai vui mắt, làm cho Phong Dực Hiền không cách nào dời mắt.

Phong Dực Hiền cũng cảm thấy mình hết sức kỳ quái, hắn có bao nhiêu quái gở và vắng lạnh, đừng nói là nữ hài ngay cả một đứa bé hắn cũng luôn cảnh giác, nhưng mà bây giờ ở một nơi hoang dã quý địa lại xuất hiện một tiểu nữ hài không rõ mặt, vậy mà hắn lại không có chút bài xích nữ hài, có lẽ bởi vì cặp mắt quá mức tinh khiết đó.

Phong Dực Hiền nhìn Lam U Niệm, đột nhiên hắn nhớ tới đôi mắt của mình đã khôi phục màu tím, thiên hạ này chỉ cần có người nhìn thấy màu sắc đôi mắt hắn đều sẽ bị hắn giết chết, nhưng khi nữ hài nhìn thấy màu sắc đôi mắt của hắn lại không chút giật mình hay sợ hãi, giống như hắn giống với người khác, cho tới nay đây là lần đầu tiên có người dùng ánh mắt bình thường nhất đến nhìn mắt hắn.

Lam U Niệm thấy mặc dù người kia ngồi dưới đất, nhưng lại không chút tổn hại khí phách vương giả của hắn, có lẽ nam tử này chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, vừa rồi đứng rất xa đã có thể thấy xuất thân của hắn rất cao, ít nhất là một mét tám lăm, nam tử mặc trường bào hoa văn đám mây màu xanh nhạt đẹp để quý giá mà thoải mái.

Hắn có một mái tóc đen thật dài, ngũ quan tuấn mỹ như đao gọt, dưới cặp mày kiếm rậm là một đôi mắt màu tím thâm thúy, sống mũi vừa cao vừa thẳng, môi mỏng hồng hồng khẽ giương lên, ánh mặt trời chiếu vào trên da thịt của hắn, cả người tà tử dị thường.

Lam U Niệm không thể phủ nhận, nam tử này lớn lên tao nhã vô song, nhưng nàng không phải nữ hài hồ đồ, trái tim nàng là một vùng nước chết, cho nên sau khi Lam U Niệm đánh giá một chút, thì đến bên cạnh Phong Dực Hiền, ngồi xổm người xuống nhìn hắn.

Thân thể Phong Dực Hiền cứng đờ, từ khi hiểu chuyện cho đến nay chưa từng có ai có thể dựa vào hắn gần như vậy, cho dù là nam hay nữ, hắn có bệnh thích sạch sẽ rất nghiêm trọng, nhưng giờ phút này hắn lại không có ra tay đánh bay nữ hài, thậm chí hắn có thể ngửi được mùi hương thơm ngát từ trên thân thể nàng, không phải bất luận hương liệu và son phấn gì, mà là một loại hơi thở ngọt ngào tự nhiên.

Lam U Niệm nhìn chỗ nam tử bị trúng độc, biết đây là một loại độc dược kịch độc, vừa khéo trên tay nàng có thuốc giải của loại độc này. Lam U Niệm mở ra bao quần áo cống trên lưng, lấy một viên thuốc đưa cho nam tử trước mặt, có tin hay không là chuyện của hắn, có ăn hay không cũng là chuyện của hắn, Lam U Niệm nàng chẳng có bao nhiêu thiện tâm.

Phong Dực Hiên thấy mười ngón tay nhỏ bé thon dài như măng non, ma xui quỷ khiến cầm lấy viên thuốc, cứ như vậy nuốt vào, quên mất mình có bệnh thích sạch sẽ, cũng quên mất tính cách cẩn thận của mình.

Viên thuốc tiến vào cơ thể, Phong Dực Hiên có thể rõ ràng cảm giác độc trong người đang dần dần biến mất, nội lực cũng bắt đầu khôi phục.

Lam U Niệm nhìn nam tử trước mặt nhận thuốc, không hỏi gì mà nuốt vào, hết sức kỳ quái, dù sao nàng có thể thấy được nam tử có tính cách rất đa nghi, chỉ sợ căn bản sẽ không tin tưởng người khác, nhưng vấn đề này không có liên quan đến nàng, Lam U Niệm đứng dậy chuẩn bị rồi đi đâu cũng không có quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bắt đầu động lòng

Bóng lưng tiểu nữ hài trong trời nhưng lạnh lùng uyển chuyển, quanh thân tràn ngập cô độc khiến trái tim băng cứng của Phong Dực Hiên khẽ động một cái, ngay cả bản thân hắn cũng không có phát giác.

“Chờ một chút!” Thanh âm giống như ngọc thạch vang lên, thanh âm kia trầm thấp từ tính, khàn khàn, lười biếng.

Lam U Niệm ngừng lại, hết sức khó hiểu tại sao nam tử lại gọi nàng, xoay người lại nhìn Phong Dực Hiên, trong mắt lộ ra nghi vấn.

Phong Dực Hiên nhìn thấy tiểu nữ hài ngừng lại, không biết tại sao trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, chờ hắn nhìn kỹ nữ hài, phát hiện đôi mắt độc nhất vô nhị trên thế gian không chỉ tinh khiết giống như trẻ con, nhìn kỹ lại mới phát hiện trong đôi mắt là một mảnh hoang vu, nơi sâu xa tràn ngập đau thương và tuyệt vọng, vì sao một tiểu nữ hài lại có đôi mắt như vậy, Phong Dực Hiên cảm giác lòng mình khó chịu, phảng phất như đang tức giận.

“Khụ.” Phong Dực Hiên ngượng ngùng ho khan, ngay cả việc tại sao hắn gọi nữ hài lại bản thân hắn cũng không rõ ràng, nhưng chính là không muốn để nàng rời đi.

“Người không cảm thấy đôi mắt ta rất kỳ quái à? Không sợ sao?” Phong Dực Hiên tự mình nói rồi tự thấy sợ hãi, nếu như là những người khác hắn đã sớm cho bọn chúng cút đi hết, quân cái khi gió chuyện hắn ta có sợ hay không, nhưng mà hắn giống như phát điên muốn biết ý nghĩ của nữ hài về đôi mắt bị người đời ghét bỏ.

Phong Dực Hiên cẩn thận nhìn mắt nữ hài đối diện, muốn từ bên trong tìm ra cảm xúc sợ hãi, nhưng mà không có, một chút cũng không có, chẳng biết sao lại thở phào nhẹ nhõm.

“Tại sao phải sợ? Đôi mắt của người rất đặc biệt, cũng rất đẹp!” Lam U Niệm nghiêm túc nói, quả thật đôi mắt này rất đẹp, đồng tử này đẹp hơn nhiều của những người ở kiếp trước: “Đi con đường của chính mình, để cho người khác không có đường để đi thì tốt rồi!”

Thanh âm trong trẻo như nước chảy róc rách truyền vào tai Phong Dực Hiên, thế nhưng ý tứ trong giọng nói khiến ánh mắt Phong Dực Hiên sáng lên, đúng vậy, mình đi trên con đường của chính mình, hắn đường đường là Minh Vương tại sao lúc nào cũng phải quan tâm cái nhìn của người khác, che giấu màu sắc đôi mắt mình nhiều năm, đi trên con đường của chính mình, để cho người khác không có đường để đi, nói thật hay! Hắn có thể lực lại có năng lực, vì sao phải sợ những lời đàm tiếu của người đời?

Có lẽ Lam U Niệm không thể nào nghĩ tới, nàng tiện tay nói mạch lười thuật ngữ, lại làm cảm động một nam tử như Thiên nhân, đây quả thực là hiểu lầm.

Khi Phong Dực Hiên lấy lại tinh thần thì phát hiện tiểu nữ hài đã đi xa, cố gắng chống đỡ cơ thể muốn đứng dậy đuổi theo, nhưng lại phát hiện viên thuốc đang phát huy tác dụng, căn bản hắn không thể nào đứng lên nổi, hắn chỉ có thể nhìn tiểu nữ hài càng đi càng xa, ngay cả cơ hội hỏi tên nàng cũng không có. Đây là lần đầu tiên hắn muốn gắn gũi một người, cũng là lần đầu tiên tin tưởng một người, càng là lần đầu tiên cảm giác được tim mình nhảy lên.

Lam U Niệm thấy nam tử ăn thuốc giải thì rời đi, đối với nàng mà nói vừa xoay người đã quên mất nam tử kia, trái tim của nàng từ lâu đã không màng những thứ đó, chỗ đó hoang vu một mảnh. Nàng không hề hay biết, mấy năm sau, nam tử kia vẫn đang tìm nàng, chưa bao giờ từ bỏ.

“Chủ tử.” Ba nam tử mặc hắc bào đột nhiên xuất hiện trước mặt Phong Dực Hiên, quỳ xuống: “Không bảo vệ tốt chủ tử, xin chủ tử trách phạt!”

Phong Dực Hiên cảm nhận được độc tính trong cơ thể đã giải trừ hoàn toàn, đứng thẳng người lên: “Không sao, các người có nhìn thấy một tiểu nữ hài không?”

Ba ám vệ liếc mắt nhìn nhau, nói: “Không có!”

“Ám Nhất, Ám Nhị, bây giờ các ngươi lập tức lục soát núi, tìm một tiểu nữ hài đeo mạng che mặt, không được phép tổn thương nàng!” Phong Dực Hiền căn dặn.

“Dạ.” Mặc dù hết sức bất ngờ từ lúc nào thì chủ tử lại quan tâm tới người khác. Hơn nữa còn không cho phép tổn thương, nhưng bọn họ cần chỉ phục tùng!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lam Nhậm

Lam U Niệm vừa đi vừa nghỉ ngơi cuối cùng đi tới thành trấn gần nhất bên ngoài Y Cốc - - thành Lạc Nhật.

Cửa hàng hai bên đường phổ mọc lên như rừng, ánh chiều tà hoàng hôn nhàn nhạt chiếu xuống mái ngói đỏ hoặc là màu sắc đẹp mắt bên trên mái cong lâu các, làm cho cảnh đêm phồn thịnh ở thành Lạc Nhật tăng thêm vài phần mộng lung và ý thơ.

Đây là lần đầu tiên Lam U Niệm nhìn thấy diện mạo thế giới cổ đại, dường như có chút giống kiến trúc Trung Quốc cổ đại, nhưng có một chỗ không giống chính là thế giới này thực sự tồn tại khinh công, nội công trong các tiểu thuyết kiếm hiệp mới có.

Lam U Niệm cần xây dựng thế lực cho riêng mình, mà Lam U Niệm hiện tại có rất nhiều ý tưởng mới từ thế kỷ hai mươi mốt, như vậy nàng có thể bắt đầu từ việc buôn bán, nắm chặt mạch máu kinh tế mới có thể khống chế vận mệnh của mình, cho dù ở đâu, tiền tài đều là thứ không thể thiếu.

Hiện tại nàng cần có nhất chính là thuộc hạ có thể dùng, nhưng chuyện này không thể nóng vội, may mắn hiện tại nàng chỉ có mười tuổi, rất nhiều chuyện có thể từ từ làm.

“Đánh hắn!”

“Đánh gãy chân hắn đi.”

“Đánh chết đứa con hoang này.”

Khi Lam U Niệm đi ngang qua ngõ nhỏ của một dãy nhà, nghe được bên trong truyền ra tiếng đánh đập và chửi rủa, phi thân bay về phía đầu tường ở ngõ nhỏ, Lam U Niệm nhìn thấy chuyện xảy ra bên dưới.

Đều là một ít hài tử, ít nhất ở trong mắt Lam U Niệm vẫn là hài tử, có mấy tên nam hài cường tráng khoảng mười bốn mười lăm tuổi đang đánh đá một nam hài mới mười hai tuổi tẻ trên mặt đất, Lam U Niệm ở bên cạnh vừa quan sát vừa nghe những lời chửi rủa.

Lam U Niệm còn phát hiện mỗi lần những nam hài kia nể nang nam hài nằm dưới đất là “Con hoang”, nam hài nằm dưới đất sẽ lộ ra ánh mắt hung ác giống như chó săn, sự thù hận trong mắt làm cho Lam U Niệm rất yêu thích, nàng thích nhất là những người không chịu thua hơn nữa còn rất quật cường.

Trong quá trình bị đánh đập, mặc dù nam hài cũng nhiều lần muốn phản kích và chạy trốn, nhưng bất đắc dĩ mỗi lần đều không thành công, nhưng cho dù là vậy, dường như nam hài cũng không có buông tha ý nghĩ chạy trốn.

Lá gan dám nam hài càng lúc càng lớn, có một nam hài nhặt viên gạch lên đập vào đầu nam hài, một đập này mà không chết cũng sẽ mất đi nửa cái mạng.

Đôi mắt nam hài khép cũng không có khép, mở to hai mắt nhìn những người đang bắt nạt mình, trong mắt lóe lên tuyệt vọng nhưng không thể tránh được mắt Lam U Niệm.

Khi viên gạch trong tay nam hài chuẩn bị nện xuống, Lam U Niệm duỗi ra một dải lụa trắng cản lại động tác của nam hài.

“Cút!” Thanh âm lạnh như băng vang lên, Lam U Niệm đứng ở trước người nam hài quát lớn với đám nam hài còn lại.

Vốn dĩ mấy nam hài bị thân thủ của Lam U Niệm làm cho sợ hết hồn, nhưng nhìn kỹ lại thì ra là tiểu nữ hài còn nhỏ hơn bọn họ, lá gan càng lớn hơn, đưa tay chuẩn bị đánh Lam U Niệm. Lam U Niệm không thèm nhìn đám nam hài này, quay người lại nhìn về phía nam hài té dưới đất.

“Cẩn thận!” Nam hài nằm trên đất nhìn sau lưng Lam U Niệm cả kinh kêu lên, nhưng càng làm cho hắn hoảng sợ chính là những nam hài đó còn chưa kịp đụng tới Lam U Niệm đã té xuống đất không dậy nổi.

“Ngươi tên là gì?” Lam U Niệm hỏi nam hài té trên mặt đất.

Nam hài này vô cùng nhỏ gầy, xem ra rất suy nhược, đường nét gương mặt vừa phải đoan chính, tương đối thanh tú, còn có một cái mũi ưng. Tóc dài

màu nâu sẫm cực kỳ thấp, che lại hơn phân nửa cái trán. Một đôi mắt vừa to vừa đen, làm cho người ta thấy yêu thích, nhưng lúc nổi giận lại lóe ra vẻ mặt hung ác căm hận nhất, bộc lộ bộ mặt hung ác.

“Ta không có tên.” Lúc nam hài nói mình không có tên dường như tâm tình vô cùng sa sút.

“Đồng ý đi theo ta không?” Lam U Niệm duỗi ra bàn tay rất nhỏ nhưng trắng nõn giống như bạch ngọc.

Nam hài nhìn bàn tay duỗi ra trước mặt mình, giống như nhìn thấy tương lai, nhưng khi nhìn thấy bàn tay đen sì và vô cùng bẩn thỉu của mình lại cúi đầu. Lam U Niệm không có thúc giục, nam hài giơ tay mình lên hung hăng xoa xoa trên bộ y phục bẩn thỉu, sau đó đặt tay vào trong tay Lam U Niệm, ánh mắt kiên định nói: “Được!”

“Sau này ngươi cứ đi theo ta, ngươi tên là Lam Nhận.” Giọng nói Lam U Niệm vang lên, nâng cầm một cây đao, có thể vì nàng vượt mọi chông gai đao kiếm.

“Lam Nhận tham kiến tiểu thư.” Tay Lam Nhận còn đặt ở trong tay Lam U Niệm, hắc quỷ trên mặt đất cung kính nói, nữ hài này chính là cứu tinh của hắn, là chủ tử của hắn, hắn không còn là con hoang người người chán ghét, hắn cũng có tên cho riêng mình, hắn tên là Lam Nhận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tìm kiếm

Một ngôi nhà nghiêm trang bên trong xa hoa như cung điện, bức hoành màu đen trên cửa viết ba chữ “phủ Minh Vương” thật to thiếp vàng, chữ viết như rồng bay phượng múa, thiết hoa ngân câu.

“Chủ tử, không tìm được nữ hài.” Âm Nhất quỳ trên mặt đất bẩm báo.

Phong Dực Hiền đứng trước bàn đọc sách chăm chú và thành kính vẽ một bức họa, trong đôi mắt đã từng không có ôn nhu lại có một chút ôn nhu hiếm có, Âm Nhất hoài nghi có phải mình nhìn lầm hay không, tại sao chủ tử có thể có lúc ôn nhu như vậy?

“Không tìm được?” Phong Dực Hiền khẽ nhăn đôi mày đẹp, nữ hài một thân một mình ở trong núi rừng có thể bị nguy hiểm hay không.

Phong Dực Hiền cẩn thận từng li từng tí trải bức họa lên bàn đọc sách, nói với Âm Nhất đang quỳ trên mặt đất: “Nhìn đi, căn dặn xuống dưới, sau này chú ý có phát hiện nữ hài như vậy hay không, phát hiện lập tức đến báo!”

Âm Nhất đến gần bàn đọc sách nhìn nữ hài trong bức họa, mặc dù trên bức họa nữ hài đó mang mạng che mặt, nhưng mà linh khí bức người, giai nhân tuyệt thế nấu mình nơi sơn cốc.

“Dạ!” Âm Nhất biết nữ hài trong bức họa chính là người giải độc cho chủ tử, nhưng dựa theo tác phong vốn có của chủ tử cho dù được người ta cứu cũng sẽ không ghi nhớ trong lòng, chẳng lẽ chủ tử vừa ý tiểu cô nương nhà người ta? Không, không thể nào, trong vòng ba thước bên người chủ tử chưa bao giờ có nữ tử, huống chi đó vẫn chỉ là một đứa bé. Âm Nhất có cảm giác, mình cũng sắp bị thái độ của chủ tử làm cho có chút không bình thường.

Phong Dực Hiền đứng trước bức tranh cẩn thận chăm chú nhìn nữ hài trong tranh, nếu như không phải hắn được giải độc, hắn sẽ cho rằng đó chỉ là một giấc mộng, trong mộng gặp được một Tinh Linh khiến hắn có chút đau lòng.

Hắn ảo não loại cảm giác không bị khống chế này, luôn cảm thấy mình thay đổi không giống trước, sau khi trở lại hắn đã không dùng nước thuốc che giấu màu sắc đôi mắt mình, hắn ghi tạc lời nữ hài nói trong lòng, hắn không tiếp tục sợ hãi ánh mắt người khác xem hắn như quái vật, bởi vì hắn biết trên thế gian này có một nữ hài bất đồng.

--

Ban đêm ở biên cương, nhìn đâu đâu cũng thấy, tất cả đều là cát vàng không nhìn thấy bờ, nơi đây hiếm thấy dấu vết người ở, thậm chí không có chút màu xanh của sự sống, nếu có cũng chỉ là quân đội đóng quân ở đây.

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi mặc trên người chiến bào màu đen đứng ở bãi cát vàng mênh mông, ánh mắt nhìn về hướng kinh thành, trong mắt có áy náy và tưởng niệm.

“Phụ thân, đêm đã khuya, sao người còn chưa đi nghỉ ngơi?” Một nam tử mười lăm mười sáu tuổi mặc áo giáp đi đến bên cạnh nam tử trung niên: “Phụ thân đang lo lắng tình hình trận chiến sao? Hoàng thượng đã hạ chỉ để Minh Vương đến văn phòng cực điện, với tài trí của Minh Vương nhất định có thể chuyển bại thành thắng.”

“Mặc Huyền, vì phụ đang nghĩ tới Niệm Nhi.” Trong mắt Lam Kiến Quân tràn đầy tưởng niệm.

Nghe thấy phụ thân nhắc tới muội muội, Lam Mặc Huyền không lên tiếng, hẳn rất tôn kính phụ thân, nhưng điều duy nhất khiến hắn bất mãn phụ thân chính là ông ấy chẳng hề quan tâm tới Niệm Nhi muội muội, đó cũng là ngăn cách duy nhất của hai cha con.

“Vừa rồi ta mơ thấy mẫu thân con, nàng một tiếng lại một tiếng trách cứ ta tại sao lại không yêu thương Niệm Nhi, vì phụ khiến cho mẫu thân con thất vọng rồi.” Lam Kiến Quân thở dài.

“Niệm Nhi muội muội có khỏe không? Vì sao phụ thân phải đưa Niệm Nhi muội muội tới thôn trang?” Lam Mặc Huyền cau mày, không hiểu hỏi.

“Vi phụ không có ở trong phủ, không dám đảm bảo không có vài người thừa cơ hội đối xử không tốt với Niệm Nhi. Mặc dù mấy năm nay vi phụ không gần gũi Niệm Nhi nhưng nàng là hài tử của ta và Tiểu Nhiên, sao ta có thể không yêu thương? Nhưng mà vi phụ không bỏ xuống được chuyện Tiểu Nhiên chết đi, nhìn thấy Niệm Nhi thì sẽ nhớ đến Tiểu Nhiên, cho nên mới phải xa lánh Niệm Nhi.” Lam Kiến Quân nhớ lại khi Niệm Nhi nhìn thấy ông, lúc nào cũng dùng ánh mắt thăm ướt nhìn ông, còn ông lại làm như không thấy, không phải ông không thương, vào ban đêm khi con gái ngủ say, ông cũng từng thường xuyên lặng lẽ đến xem con gái ngoan, nhưng trong lòng ông vừa yêu thích đứa bé này, lại vừa oán hận nó, nhưng mà bây giờ tự ông biết mình sai, ông khiến con gái chịu thiệt thòi, trong lòng có chút đau lòng.

“Hiện tại Niệm Nhi ở thôn trang sẽ an toàn hơn rất nhiều, hôm trước quân gia còn viết thư nói Niệm Nhi rất nghe lời, là ta mắc nợ Niệm Nhi.” Mắt Lam Kiến Quân có chút ướt át, qua giấc mộng vừa rồi ông mới biết được mình làm sai, đó là đứa con yêu ông chờ đợi đã lâu, nhưng nhiều năm nay ông đã làm những gì.

Lam Mặc Huyền muốn an ủi phụ thân nhưng cũng cảm thấy quả thật phụ thân đối xử tệ bạc với Niệm Nhi muội muội, nhớ tới tiểu muội muội vô cùng đáng thương, Lam Mặc Huyền cảm thấy phụ thân làm sai rất nhiều, không biết sau này khi trở lại kinh thành phụ thân muốn bù đắp cho Niệm Nhi muội muội có thể khiến Niệm Nhi muội muội vui vẻ lên hay không, dù sao thì Niệm Nhi muội muội cũng rất khát khao tình thương của phụ thân.

Làm sao mà Lam Kiến Quân biết được, đứa con gái mà ông muốn bù đắp đã sớm chết đi, mang theo không cam lòng sâu sắc mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ba năm sau

Ba năm sau. . .

Bên trong vườn được liệu đầy hoa ở Y Cốc đặt một cái ghế nằm thoải mái, một nữ tử nằm trên ghế tắm nắng, trên người nàng mặc quần áo màu trắng làn váy thêu Mạn Châu Sa Hoa yêu dị, mái tóc nữ tử như mây trắng tới chân tích, da thịt trắng nõn nà giống như mỡ đông, dưới lông mi dài như cánh bướm là đôi mắt thông suốt thanh linh đẹp như trân châu đen, mũi ngọc tinh xảo, bờ môi hồng phấn như hoa đào nở rộ, ngay cả những loại kỳ hoa dị thảo trong vườn thuốc đứng trước mặt nàng lập tức mất đi hết thảy màu sắc, đám mây ở chân trời cũng trong nháy mắt không còn hào quang.

“Tiểu sư muội thật là đẹp, quả thực còn đẹp hơn tiên nữ trên trời.” Quý Ngũ si ngốc ngẩn Lam U Niệm đang lười biếng phơi nắng, nói.

“Haizz, nhìn dung nhan tuyệt thế của tiểu sư muội, hiện tại bốn công tử thấy các nữ nhi khác quả thực không thể nào vừa mắt.” Quý Tam bắt đầu dĩ phe phẩy quạt xếp, hẳn đã từng ở bên ngoài thích đùa chọc mỹ nhân, học đòi văn vẻ, nhưng mà bây giờ có một tiểu sư muội tuyệt sắc như thế này, nhìn một chút đã không còn thấy hứng thú nhìn những nữ nhân xinh đẹp khác.

“Không biết sau này ai có thể được ông trời chiếu cố cưới được tiểu sư muội.” Quý Tứ lạnh như băng cảm khái.

“Ai, ai dám đánh chủ ý tới Tiểu Niệm Niệm nhà chúng ta!” Quý Y Tử từ trong nhà chạy ra, nhìn Quý Tứ quát: “Quý Tứ, tên tiểu tử thói nhà người, có phải là ở bên ngoài biết được tên vợ vãn nào muốn lừa đi Tiểu Niệm Niệm nhà ta hay không?”

Quý Tứ móm móm lỗ tai bị sư phụ chấn động sắp điếc, tiểu sư muội là bảo bối kén của sư phụ, còn bọn hắn ở trong mắt sư phụ là tiểu tử thói không đáng giá một đồng, sư muội ở trong mắt sư phụ chính là đồ đệ cộng thêm cháu gái bảo bối, hết sức cưng chiều. Bất quá bọn họ không có ghen tị, bởi vì bọn họ cũng rất sùng ái tiểu sư muội không kém hơn sư phụ.

“Sư phụ, lão nhân gia ngài đừng nóng giận, ai dám đánh chủ ý tới tiểu sư muội, nhất định chúng con sẽ đánh gãy chân hắn!” Quý Nhất là người ôn nhuận nhất cũng khó có lúc nói chuyện đậm máu, thật sự rất luyện tức tiểu sư muội.

“Mấy tiểu tử thói các người có thể chiếm được sự coi trọng của Tiểu Niệm Niệm, không phải nam tử tốt nhất thế gian thì không xứng với Tiểu Niệm Niệm nhà chúng ta.” Quý Y Tử đi vào trong nhà tiếp tục nghiên cứu dược lý, nhưng vẫn quay đầu lại dặn dò đám đồ đệ.

“Tiểu sư muội còn nhỏ, sư phụ lo lắng gì chứ, lại nói tính cách tiểu sư muội lạnh như băng, nam nhân bình thường căn bản không chịu nổi.” Quý Nhị thấy mấy sư huynh đệ lo lắng, cảm thấy mọi người quá mức chuyện bé xé to.

“Quý Nhị, ý của huynh là tính cách tiểu sư muội không đáng yêu sao?” Quý Tam hòa nhã cười, nhưng nụ cười tiểu diện hồ ly này càng ôn nhu, thì nội tâm cũng đang suy nghĩ làm cách nào để chinh người càng thắm.

Quý Nhị rút cổ lại, ở chung từ nhỏ đến lớn, Quý Nhị đã sớm biết tính cách Quý Tam, nói lấp bắp: “Việc tiểu sư muội giao ta còn chưa có làm xong, ta, ta xuất cốc đi xử lý đây.” Sau đó vận khinh công bay đi.

“Ồi, mệnh của chúng ta chính là lao碌, tiểu sư muội giao nhiều thế lực như vậy cho chúng ta quản lý, vẫn là Quý Nhất và Tiểu Ngũ thoải mái.” Quý Tam đầu đầu nói, ở chung nhiều năm, bọn họ cũng từ xưng hô sư huynh đệ biến thành gọi thẳng họ tên, trừ Tiểu Ngũ khá ái nhất.

“Có thời gian oán hận, không bằng đi kiếm nhiều tiền một chút, nếu không tiểu sư muội sẽ chinh phạt.” Quý Nhất có vài phần hả hê cười trên nỗi đau của người khác, nói.

Quý Nhất nhìn tiểu sư muội vẫn còn là hài tử đã khuynh quốc khuynh thành, nhớ tới chuyện mấy năm gần đây. Ba năm trước sau khi tiểu sư muội xuất cốc, một năm sau trở về, khi đó tiểu sư muội đã trong thời gian một năm này sáng lập ra thế lực thuộc về mình, thanh lâu, khách sạn, . . . Sau khi tiểu sư muội trở lại thì để các sư huynh đệ xuất cốc hỗ trợ, sư phụ vừa nghe là chuyện của tiểu sư muội vội vàng đuổi bọn họ ra khỏi cốc đi hỗ trợ. Trừ việc hẳn phải xử lý chuyện ở Y Cốc, hẳn còn phải lo cho y quán ngoài cốc, đó cũng là thế lực của tiểu sư muội, còn Tiểu Ngũ cũng không có những tay vào chuyện khác, lúc đó Tiểu Ngũ nhất định muốn giúp đỡ, tiểu sư muội lại không đồng ý chỉ là khi xuất cốc làm việc thường xuyên dẫn Tiểu Ngũ theo.

Hiện tại hẳn quản lý Y Cốc và y quán ngoài cốc. Quý Nhị quản lý âm vệ, huấn luyện thủ hạ cho tiểu sư muội. Quý Tam có tính cách tỉ mỉ, tiểu sư muội giao rất nhiều chuyện buôn bán cho hẳn ta. Quý Tứ quản lý thanh lâu, các loại tình báo do Quý Tứ xử lý, Tiểu Ngũ đi theo tiểu sư muội hỗ trợ xử lý một số chuyện.

Bọn họ không nghĩ tới tiểu sư muội lại có ý nghĩ đó, ba năm qua đi, thế lực tiểu sư muội đã rất cường đại, “Vô Tình công tử” mà người trên giang hồ suy đoán chính là tiểu sư muội.

“Được rồi, đệ vẫn nên tranh thủ thời gian đi kiếm tiền, nếu không tiểu sư muội không vui, chắc chắn sư phụ sẽ cầm đệ khai đao.” Quý Tam lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Quý Nhất, mỉm cười nhìn bọn họ, tiểu sư muội không chỉ cho bọn họ cơ hội quản lý thế lực, càng tạo cơ hội cho mọi người theo đuổi chính mình, như vậy thực sự rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Âm vệ và tỳ nữ

“Tiểu thư.” Lam U Niệm đi tới núi rừng ngoài Y Cốc, thì nhìn thấy bốn người đứng bên cạnh xe ngựa.

Trong bốn người có một nam ba nữ, hai nữ nhân là tỳ nữ thiếp thân của Lam U Niệm, còn một nam một nữ là âm vệ của nàng.

Lam Nhận mặc trên người bộ hắc y, ba năm qua, nam hài gầy yếu đã trở thành một nam nhân cao lớn, hơi thở cả người vô cùng nội liễm, bình thường y như một khúc gỗ, trừ lúc ở trước mặt Lam U Niệm mới có vài phần sức sống.

Lam Phong, lại là một thanh đao, biểu thị vị trí lưỡi đao. Cũng là âm vệ của Lam U Niệm, ngụ ý trong tên của nàng ta và Lam Nhận do Lam U Niệm đặt không mấy khác biệt, đều hy vọng hai người họ có thể thành lưỡi đao của mình. Có lẽ là bệnh chung của âm vệ, Lam Phong cũng là một khúc gỗ, nhưng chỉ cần vừa nói chuyện cùng Lam U Niệm liền lộ ra bản tính tùy tiện, căn bản nhìn không ra bất lực cùng tuyệt vọng khi đó lúc Lam U Niệm cứu nàng ta, thân là một nữ tử lại trở thành âm vệ của Lam U Niệm có thể tượng tượng được chỗ bất đồng của Lam Phong, mặt mày chỗ nào cũng lộ ra anh khí.

Lam Vũ và Lam Khúc là hai tỳ nữ thiếp thân của nàng, lấy cái tên này cũng là có ý nghĩa, bởi vì Lam U Niệm giảng dạy cho hai người, một người học múa, một người học khúc, tuệ căn của họ cũng rất khá, nhưng lại không thể so với Lam U Niệm, nhắc tới Lam U Niệm chính là đã kích người khác.

Lam Vũ và Lam Khúc đã từng là tiểu thư, nhưng gia cảnh suy tàn lưu lạc tới thanh lâu, hai người là nữ tử duy nhất trong rất nhiều nữ tử dám phản kháng, hơn nữa hai người còn liên kết giết chết đại hân trông coi bọn họ, lén lút chạy trốn, sau đó bị người ở thanh lâu đuổi tới, là Lam U Niệm cứu các nàng. Khi đó Lam U Niệm cảm thấy hai người không chỉ có dũng có mưu, thân là nữ tử lại dám có tinh thần phản kháng nên tiện tay cứu, về sau hai người nguyện ý ở lại bên cạnh nàng, Lam U Niệm cũng đáp ứng. Bất quá hai người không có làm cho Lam U Niệm thất vọng, trung thành tuyệt đối còn rất biết cách chăm sóc người.

“Tiểu thư, mỗi lần trở về đều lâu như vậy, Vũ Nhi rất nhớ tiểu thư.” Lam Vũ mười tám tuổi, mặc quần lụa mỏng màu xanh, trên ngọc nhan lịch sự tao nhã vẽ một đoá hoa mai thanh đậm, vốn dĩ gương mặt thanh lệ hiện ra nét dễ thương. Nhưng người quen thuộc Lam Vũ đều biết, mặc dù Lam Vũ lớn lên có dáng vẻ yêu mị, nhưng tính cách hoạt bát, trong xương vô cùng trinh tiết.

“Tiểu Vũ, tại sao lại không biết lớn nhỏ.” Lam Khúc quát lớn Lam Vũ, sau đó cung kính nói với Lam U Niệm: “Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị kỹ càng. Hiện tại xuất phát sao?” Lam Khúc mặc quần áo giống với Lam Vũ, gương mặt tròn trịa đáng yêu, nhưng lại thường xuyên nghiêm mặt, làm việc nghiêm cẩn tỉ mỉ.

“Trước tiên đi tới Vô Tình khách sạn nghỉ ngơi.” Lam U Niệm căn dặn. Thật ra thời gian nàng đi ra ngoài không nhiều, một năm hầu như sẽ có nửa năm ở trong Y Cốc, nguyên nhân không chỉ vì tính tình nàng lạnh lùng, mà là vì trong Y Cốc có người quan tâm nàng, sư phụ và các ca ca giống như người nhà,

ở nơi đó nàng không cần thời khắc đề phòng, hơn nữa độc trong cơ thể nàng đã qua nhiều năm còn chưa giải được, Lam U Niệm ở Y Cốc cũng thường xuyên nghiên cứu cùng sư phụ, hi vọng sớm ngày có thể giải độc.

Vô Tình khách sạn, Vô Tình y quán, quán ăn Vô Tình, Vô Tình lâu, chỉ cần người phát hiện có hai chữ Vô Tình đều là thể lực dưới cò của Lam U Niệm, ba năm nay có thể nói ví tiền của Lam U Niệm phình lên, lời rất nhiều bạc, cho nên có nhân xưng “Vô Tình công tử”, bởi vì mọi người không biết nàng là nam hay nữ, nên nghĩ rằng người có năng lực mạnh như thế, chắc là một vị công tử.

Lúc trước khi xây dựng quán ăn thứ nhất, Lam Nhận hỏi Lam U Niệm việc đặt tên, nàng thuận miệng nói ra hai chữ Vô Tình, kiếp trước cũng bởi vì nàng quá quan tâm tình cảm mới rơi vào kết cục tan xương nát thịt, kiếp này nàng chỉ muốn bảo vệ yêu thương chính mình, cố ý làm một người vô tình.

Khi đến Vô Tình khách sạn, Lam U Niệm đã thay trang phục nam tử, nàng mặc một bộ cẩm bào màu trắng có hình trắng non, đôi mắt to tràn ngập linh khí híp lại, tóc dài đen nhánh buộc lên cao, hai sợi tóc mai rũ xuống bên tai, lộ ra cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái mà phiêu dật, trên mặt đeo một cái mặt nạ, che khuất từ môi trở lên.

“Chủ tử.” Quán sự khách sạn đã chờ ngoài khách sạn từ lâu, thấy Lam U Niệm xuống xe ngựa lập tức đến đón.

Lam U Niệm khẽ gật đầu đi lên lầu ba khách sạn, thủ hạ Lam U Niệm lúc làm buôn bán luôn để lại tầng cao nhất cho nàng, từ trước đến nay không cho phép người ngoài bước vào.

Sau khi đi tới gian phòng sạch sẽ xa hoa ở lầu ba, Lam U Niệm nằm trên ghế dựa, hơi đề thấp âm thanh, đó là âm thanh thuộc về Vô Tình công tử, so với giọng nói vốn ngọt ngào mềm mại của Lam U Niệm thì lại có chút trầm thấp và khàn khàn: “Điều tra thế nào rồi?”

“Tiểu thư, thuộc hạ điều tra ra Hương Liên xuất hiện ở ngoại ô thành.” Lam Phong nhanh chóng báo cáo kết quả điều tra cho Lam U Niệm.

“Ừ, ngày mai xuất phát!” Lam U Niệm nói xong thì nhắm mắt lại, bốn người lập tức ra ngoài, Lam Vũ và Lam Khúc phòng thủ, Lam Nhận và Lam Phong đi ra ngoài xử lý chuyện, mặc dù trên ý tứ Lam Nhận và Lam Phong là ám vệ, cần một tác không rời bảo vệ tiểu thư, nhưng cũng không phải như vậy, trước tiên không nói tới việc thời gian Lam U Niệm ở Y Cốc rất nhiều, hơn nữa trong quá trình ở chung Lam U Niệm đã cho bọn họ quyền lợi, rất nhiều chuyện nhỏ đều là bọn họ xử lý.

Lam U Niệm trầm tính toán trong lòng lần này có người khác biết tới Hương Liên hay không, lần này ra ngoài lấy Hương Liên là bởi vì độc trong cơ thể nàng sắp áp chế không được nữa, cần Hương Liên đến tạm thời áp chế.

Ánh trăng như nước, dưới ánh trăng sáng Lam U Niệm giống như tiên tử tắm rửa dưới ánh trăng. . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hương Liên

Không gian yên lặng như tờ, trời tối dần, sinh linh đều ngủ say nên vô cùng yên tĩnh. Dãy núi bị quét lên một tầng sương mù nhẹ nhàng, sương mù phủ lên tất cả khiến chúng trở nên mịt mù huyền ảo.

Đoàn người Lam U Niệm cưỡi ngựa tới ngoại thành, dưới cơn gió đêm bạch y của nàng nhẹ nhàng tung bay, trong đêm đen, Mạn Châu Sa Hoa ở vạt áo tỏa ra ánh sáng óng ánh màu xanh lục. Còn nhớ lần đầu tiên Quý Y Tử nhìn thấy vạt áo thêu hoa của Lam U Niệm tỏa ra ánh sáng trong đêm, kinh sợ giống như hải tử nhất định phải làm rõ, không còn cách nào khác nên nàng nói cho lão biết đây chỉ là ánh sáng đom đóm mà thôi, chẳng qua là lúc thêu hoa thêm vào chút ít.

Hương Liên mọc ở trên đỉnh núi ngoại thành này, đêm nay là lúc chín muồi để Hương Liên nở hoa. Chỉ khi nào Hương Liên nở hoa thì hái xuống mới có tác dụng, cho nên cây Hương Liên này mới có thể tồn tại đến bây giờ, hơn nữa bởi vì có rất nhiều người không nhận ra Hương Liên, nên Lam U Niệm cho rằng hôm nay sẽ không có nhiều người tới tranh đoạt Hương Liên với nàng.

Xuống ngựa mà đi, đoàn người dùng kinh công chạy tới ngọn núi, nhưng khiến Lam U Niệm thấy bất ngờ chính là cách cây Hương Liên không xa đã có người, xem ra là đang đợi Hương Liên nở.

Là người tập võ nên dù ở trong đêm tối cũng có thể nhìn thấy, mặc dù không đến mức rõ ràng như ban ngày, nhưng không phải rất kém.

Lam U Niệm đứng tại chỗ quan sát ba người ở bên kia, hai người đang đợi từ ngôn hành cử chỉ hẳn là thuộc hạ, nhưng võ công không thấp, hơn nữa công phu ẩn nấp rất tốt. Còn nam nhân quay lưng về phía họ hẳn là chủ tử, cẩm bào màu đen giống như hòa vào trong bóng đêm, thân hình cao lớn thon dài, cho dù chỉ là một bóng lưng Lam U Niệm cũng biết người này không dễ chọc. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Lam U Niệm cảm giác được một người có khí thế cường đại như thế, khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Nếu như là bình thường, tuyệt đối Lam U Niệm sẽ không trêu chọc loại người nguy hiểm này, mặc dù nàng rất lợi hại nhưng cũng rất tiếc mệnh, nhưng vào lúc này cây Hương Liên phải là của nàng, Lam U Niệm ổn định tâm tình, bất luận kẻ nào cũng không thể cản trở nàng sống sót.

Ám Nhất và Ám Nhị đều mặc trang phục màu đen, khi ba người Lam U Niệm vừa tiến vào đây thì đã phát hiện, nhưng chủ tử không có căn dặn gì cho nên bọn họ không nhúc nhích, Ám Nhất đánh giá người đến. Người đến có ba người, hai nữ một nam, tiểu cô nương mặc bạch y che mặt hẳn là chủ tử, chỉ có thể nhìn ra mặt mày, dung mạo nàng rất tinh xảo lẳng lặng đứng ở nơi đó, gió thổi váy áo nàng phất phơ, nhìn rất đẹp mắt, nhưng khi thấy đôi mắt mỹ lệ đen nhánh lại lạnh lẽo như một vũng nước dưới đáy hầm băng, nhìn qua khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Không biết tại sao, Ám Nhất luôn cảm thấy dường như mình biết tiểu cô nương này, nhưng cẩn thận nghĩ lại hình như hẳn ta cũng chưa bao giờ gặp một tiểu cô nương như vậy, dù sao nếu như gặp được một tiểu cô nương như nàng chắc chắn sẽ không thể quên.

Đứng bên cạnh tiểu cô nương là một nam một nữ mặc hắc y, đối với hơi thở cùng loại Ám Nhất biết hai người này khẳng định cũng là ám vệ, lần này bọn họ tới đây là bởi vì chủ tử mới từ biên cương trở về đi ngang qua nơi này biết Hương Liên sắp nở hoa nên mới đến hái, nhưng rất rõ ràng người đối diện cũng là vì Hương Liên mà đến, xem ra đêm nay không tránh được một hồi đánh nhau, nhìn võ công hai ám vệ không tồi, vừa vặn có thể lấy ra luyện tay.

Nụ hoa Hương Liên chậm rãi động đậy, từng mảnh từng mảnh cánh hoa từ từ nở rộ, như một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều phóng tầm mắt nhìn phương xa, ở dưới có tán lá xanh làm nền, lộ ra sự xinh đẹp bất mất, gió mát thổi nhẹ, từng trận mùi thơm ngát lan tràn trong đình núi.

Ám Nhất và Ám Nhị động, Lam Nhận và Lam Phong cũng động, bốn người vội vã sáp tới, trong nháy mắt đánh nhau, thanh âm đao kiếm vang lên trên ngọn núi trống trải.

Lam U Niệm không nhúc nhích, bởi vì nàng biết người nguy hiểm nhất là nam nhân từ này đến giờ chưa quay đầu lại, loại cảm giác nguy hiểm này của hắn đã có từ khi mới sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tranh đoạt

Đao và kiếm va chạm, đen và đen quấn lấy nhau, bốn người đánh khó mà chia tách, nhưng nếu như nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra Lam Phong đã có dấu hiệu bị thua.

Ám Nhất và Ám Nhị cảm thấy có chút hưng phấn mơ hồ, mặc dù bọn họ không phải cao thủ đứng đầu, không thể so sánh với chủ tử, nhưng ở trong chốn giang hồ cũng là người đứng đầu người khác. Hiện tại chỉ là hai thuộc hạ đã có thể cùng bọn họ so chiêu lâu như vậy mà không bị thua, bọn họ càng thêm hứng thú với tiểu cô nương kia.

Lam Phong so chiêu cùng Ám Nhị, kiếm pháp của Lam Phong cực tàn nhẫn, cả người đều tỏa ra một luồng sát ý nồng đậm, đây là dược liệu cứu mạng tiểu thư, cho dù chết nàng cũng phải đoạt được.

Ám Nhị ra một hư chiêu, Lam Phong nghiêng người sang lại không nghĩ rằng trường kiếm đi theo mà đến, nhắm thẳng trái tim mình, trong đêm tối trường kiếm sáng choang, nhưng Lam Phong lại không có một tia e ngại, chuẩn bị tiến lên nghiêng đón tự tổn hại ba nghìn cũng muốn đả thương địch thủ một trăm.

Lam U Niệm thường xuyên chú ý Lam Nhận và Lam Phong, nhìn thấy cách làm của Lam Phong đôi mắt lóe lên, giống như một tia chớp bay nhanh đến trước mặt Ám Nhị, gió tay vung lụa trắng quét về phía Ám Nhị, trong nháy mắt đánh nhau với Ám Nhị, trong thời gian mấy hơi thở Ám Nhị bị đánh ra ngoài.

Ám Nhất thấy Ám Nhị bị tiểu cô nương dùng một dải lụa trắng đánh bại, trong nháy mắt không dám khinh địch, động tác trong tay càng ngày càng nhanh chóng dây dưa cùng Lam Nhận.

Lam Phong vốn tưởng rằng lần này coi như không chết cũng sẽ tuột một lớp da, không nghĩ tới tiểu thư lại xuất hiện cứu mình, thu hồi tâm tư cảm động, Lam Phong lập tức đến bên cạnh Lam Nhận cùng nhau đối phó Ám Nhất.

Lam U Niệm cũng không có đi giải quyết Ám Nhất, mà là dùng khinh công lập tức xuất hiện bên cạnh Hương Liên, lấy băng hộp mang theo bên người ra, ngắt Hương Liên bỏ vào trong hộp, cất kỹ, Lam U Niệm lạnh lùng nói: “Rút lui!”

Nhiều năm ẩn ý làm cho Lam Nhận và Lam Phong không chút nghi ngờ lời nói của tiểu thư, lúc Lam U Niệm nói rút lui, Lam Nhận và Lam Phong không chút do dự rút lui.

Ám Nhất cùng Ám Nhị thầm nói trong lòng không tốt, hai người lập tức cản đường Lam U Niệm, trường kiếm xuất kích, tốc độ có thể nói là cực hạn. Trong lòng Lam U Niệm xẹt qua tán thưởng, hai người này rất tốt, phản ứng nhanh chóng, nam nhân bị nàng làm bị thương cũng có thể kịp phản ứng, thật sự hiếm thấy.

Lam U Niệm chẳng hề dây dưa nhiều cùng Ám Nhất và Ám Nhị, lụa trắng bay múa, Lam U Niệm dùng tốc độ cực nhanh đi xuống núi, đúng lúc này, nam nhân cho tới nay cũng không có nhúc nhích động, tốc độ nhanh đến mức thấy không rõ, một tàn ảnh đã đến trước mặt Lam U Niệm.

Lam U Niệm vẫn luôn chú ý nam nhân này, cho nên lúc nam nhân công kích, Lam U Niệm nhanh chóng tránh đi, nhưng mái tóc đen nhánh vẫn bị kinh khí của nam nhân gạt mất một đoạn, tốc độ thật nhanh, thủ đoạn thật ác độc, nếu như Lam U Niệm tránh không kịp, bị gạt mất chính là đầu nhỏ của nàng.

Trong mắt Lam U Niệm chợt lóe qua một tia hưng phấn, đây là hưng phấn đối với cường giả, nếu như không phải quý trọng mạng nhỏ của mình, nhất định nàng sẽ xông lên đánh một trận hết sức thống khoái.

Lam U Niệm điều động tất cả thần kinh chống lại công kích của nam nhân, nhưng đáng tiếc nam nhân này thực sự quá cường đại, độc trong cơ thể Lam U Niệm cũng mơ hồ áp chế không được, kháng định sẽ bị thua.

Ám Nhất và Ám Nhị tán thưởng nhìn tiểu cô nương so chiêu cùng chủ tử, tuổi còn nhỏ lại là một tiểu cô nương thế nhưng có thể ở trong tay chủ tử tiếp được nhiều chiêu, người như vậy vô cùng khó gặp, nếu như không phải kẻ địch, thu vào dưới trướng của mình kháng định không tệ.

Dường như nam nhân đã mất kiên nhẫn, lòng bàn tay ngưng tụ nội lực, đánh tới ngực Lam U Niệm, một chương này nếu như đánh lên người nàng, có thể nàng sẽ mất nửa cái mạng.

Lam U Niệm không có kinh hoảng, không chỉ không tránh ngược lại nghênh đón nam nhân, nhưng mà thân thể tránh được chỗ yếu, coi như một chương này đánh vào người, cũng chỉ là chịu chút ít vết thương nhẹ mà thôi.

Lần này Phong Dực Hiên ngược mắt ngoan độc nhìn tiểu nha đầu đối địch với mình, nhưng cũng chính cái nhìn này, đôi mắt Phong Dực Hiên co rút, cả người đều kinh hãi.

Tiểu cô nương trong đêm tối Phong Dực Hiên vừa nhìn một lần đã nhận ra, đây chính là nữ hài hắn tìm ba năm qua. Nàng là người độc nhất vô nhị trên thế gian, không chỉ bởi vì toàn thân tản mát ra một luồng linh khí, giống như Tinh Linh, lại giống như Nguyệt tiên tử. Càng bởi vì đôi mắt tinh khiết nhất thế gian kia, trong tinh khiết thông thấu còn mang theo hoang vu cùng đau thương.

Phong Dực Hiên lập tức thu hồi chương phong, cho dù tùy tiện thu công như vậy sẽ làm cho hắn bị cản trở nghiêm trọng, lòng ngực Phong Dực Hiên chấn động, nuốt vào ngụm máu đang xông tới cổ họng, hắn không muốn làm nàng bị thương, tuyệt đối không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Rời đi lần nữa

Vốn dĩ Lam U Niệm đã làm tốt việc chuẩn bị bị thương, nhưng không nghĩ tới nam nhân đối diện đột nhiên thu hồi chương phong, Lam U Niệm hiểu rất rõ nếu tùy tiện thu hồi chương phong sẽ rất nguy hiểm, nàng không hiểu tại sao nam nhân này phải làm như vậy.

Một đôi mắt đen trong veo nhìn về phía nam nhân đối diện, nói là nam nhân, không bằng nói là nam tử chỉ vừa hai mươi. Dáng người thẳng tắp như trúc, giống như Quỳnh Dao ngọc thụ, phong thần tuấn lãng, chính diện đối mặt với nàng, dưới ánh trăng cặp mắt kia dường như lóe ra màu tím, ánh mắt mị hoặc và thâm trầm, thật sâu nhìn nàng.

Lam U Niệm cảm thấy mình cũng không quen biết nam nhân vừa nguy hiểm vừa cường đại này, nam nhân như vậy rất đáng để người ta suy nghĩ sâu xa, nhưng lúc này Lam U Niệm lại muốn rời đi lập tức, nam nhân này quá nguy hiểm, nàng luôn có cảm giác bị người nhìn chằm chằm.

Vung lụa trắng về phía nam nhân mặc áo bào đen, Lam U Niệm cùng Lam Nhận, Lam Phong nhanh chóng bay xuống núi.

Phong Dực Hiên thấy động tác của Lam U Niệm sao có thể không rõ suy nghĩ của nàng, hắn tìm tiểu nha đầu này ba năm, ba năm tìm kiếm ông trời cũng để hắn gặp lại nàng, bây giờ gặp mặt lần nữa sao hắn có thể buông nàng ra?

Tránh thoát công kích từ lụa trắng, Phong Dực Hiên duỗi cánh tay muốn tóm lấy tiểu nha đầu muốn chạy tới bên cạnh mình, nhưng lúc này Phong Dực Hiên không chỉ bị thương, hơn nữa ra tay còn khắp nơi cẩn thận rất sợ làm bị thương tiểu nha đầu kia.

Kết quả chính là Phong Dực Hiên không có bắt được Lam U Niệm, chỉ là khi ứng phó lấy được khăn tay Lam U Niệm luôn mang theo bên mình, nữ hài đảo loạn trái tim hắn lại một lần nữa biến mất trước mắt hắn.

Ám Nhất và Ám Nhị mở to hai mắt nhìn chủ tử mình, trời sắp đổ mưa máu sao? Chủ tử anh minh thần võ, người sống sót lại gần của bọn họ làm sao thế này?

“Chủ tử, vết thương của ngài. . .” Ám Nhất đỡ Ám Nhị lo lắng hỏi.

“Không sao!” Phong Dực Hiên nắm chặt khăn tay màu trắng trong tay, ở dưới bóng đêm có thể nhìn thấy hào quang màu xanh lục tản ra từ đóa hoa màu đỏ kỳ dị duy mỹ. Phong Dực Hiên ngửi khăn tay, phía trên có mùi thơm tươi mát và ngọt ngào, giống như mùi vị ba năm trước đây trên người cô bé.

“Chủ, chủ, chủ, chủ tử, sao, sao có thể?” Âm Nhị nhìn thấy động tác càn rỡ của chủ tử, kinh hãi đến mức nói không lưu loát.

Âm Nhất cũng bị động tác của chủ tử nhà mình dọa sợ đầu óc mơ màng, tại sao chủ tử lại trở nên kỳ quái? Ôi? Tại sao ta lại nói như vậy nhỉ? . . . Đột nhiên trong đầu Âm Nhất chợt lóe qua chuyện ba năm trước, còn có bức họa kia, còn có tiểu cô nương vừa mới gặp, chẳng trách được lại có cảm giác rất quen thuộc, đó không phải nữ hài mà mấy năm gần đây chủ tử muốn thuộc hạ tìm kiếm sao? Không thể trách Âm Nhất kém cỏi, mà là đã qua ba năm, Lam U Niệm càng lớn càng tuyệt mỹ, khí chất cũng giống như tiên tử, quả thực không thể nhận thức.

“Chủ tử, vị cô nương kia chính là người chủ tử nhiều năm tìm kiếm, có cần thuộc hạ lập tức tìm kiếm không?” Âm Nhất thu hồi ý nghĩ trong lòng, nhìn vị chủ tử đã không còn bình thường của mình hỏi.

Âm Nhị đưa tay gõ gõ cảm mình, hóa ra tiểu cô nương vừa rồi chính là người mà chủ tử tìm kiếm nhiều năm qua, quả nhiên không hổ là người chủ tử muốn tìm, thật sự đủ lợi hại và thần bí.

Ba năm trước đây, chủ tử điều động tất cả thủ hạ trong thế lực, bất luận là bên ngoài hay là thầm kín nhận được một mệnh lệnh, tìm kiếm một nữ hài, hơn nữa còn không thể kinh động không thể tổn thương, phát hiện lập tức đến báo. Ba năm nay chủ tử chưa bao giờ buông tha, Âm Nhị biết tiểu cô nương kia đã cứu chủ tử một mạng, nhưng chủ tử nhớ nhung một nữ hài như thế khiến tất cả thuộc hạ đều giết mình. Ba năm qua không phải là không có thu hoạch gì, bọn họ đã từng phát hiện tung tích nữ hài, nhưng mỗi khi tìm đến thì nữ hài đã rời đi, bây giờ cũng dùng phương thức đặc biệt như thế này gặp lại nữ hài.

“Ừ, tìm!” Phong Dực Hiền cẩn thận cắt kỹ khăn tay vào lòng ngực, Âm Nhất và Âm Nhị lập tức cúi đầu xuống, thật sự không đành lòng nhìn thẳng bộ dạng hiện giờ của chủ tử, chủ tử, bệnh thích sạch sẽ của ngài đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Áp chế độc tính

Bên trong gian phòng lầu ba khách sạn Vô Tình, Lam U Niệm lấy Hương Liên ra, nhìn hoa sen óng ánh trong suốt, trong lòng một trận thôn thức, độc của nàng tạm thời có thể áp chế, chỉ ít trong thời gian ngắn sẽ không bỏ mạng.

“Tiểu thư, có Hương Liên, độc trên người tiểu thư có thể giải sao?” Lam Vũ nhìn Hương Liên xinh đẹp nghĩ tới kịch độc trên người tiểu thư, lo lắng hỏi.

“Cái này chỉ có thể tạm thời áp chế độc tính mà thôi!” Lam U Niệm nghiên cứu đoá Hương Liên trong tay đang tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Bốn người nghe được lời Lam U Niệm nói trong lòng đều mang theo vài phần lo lắng cùng khổ sở. Thời điểm độc phát mỗi tháng của tiểu thư bọn họ đã từng thấy, cũng bởi vì đã thấy cho nên mới lo lắng, cái loại đau nhức từ trái tim đó tiểu thư làm cách nào nhẫn nại qua nhiều năm, tiểu thư cho bọn họ sinh mạng, cho bọn họ mái nhà, nhưng mà hiện tại bọn họ lại không có bản lĩnh tìm ra thuốc giải cho tiểu thư.

“Chuyện này không liên quan tới các ngươi, yên tâm, nếu ông trời đã để ta sống sót, ta sẽ không dễ dàng chết đi.” Lam U Niệm nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của bọn họ làm sao mà không rõ ý nghĩ của bốn người, mấy người này không chỉ có năng lực vượt trội quan trọng hơn chính là có tấm lòng trung thành, mà nàng cũng xem bốn người họ là người nhà, đến dị thể năm năm, dường như người nàng quan tâm càng ngày càng nhiều, không biết là phúc hay họa.

“Tốt lắm, bây giờ ta muốn hấp thu đoá Hương Liên này, các ngươi bảo vệ cửa cho tốt, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.” Lam U Niệm nghiêm túc nói, vốn hấp thu Hương Liên chính là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, nhưng độc của nàng đã không kịp đợi trở về Y Cốc.

“Dạ!” Bốn người mở miệng đáp, sau đó lập tức rời phòng bảo vệ, bọn họ biết rõ tiểu thư hấp thu Hương Liên sẽ có nguy hiểm, nhưng mà thân là thuộc hạ bọn họ lại không giúp được tiểu thư, điều này khiến bốn người đều rất áy náy. Bọn họ nghĩ trong lòng muốn bảo vệ tiểu thư lúc nào cũng vất vả như vậy, người thường không thể chịu đựng thống khổ, nhưng mà bọn họ chỉ có thể nhìn. . . .

Lam U Niệm ngắt xuống từng mảnh cánh hoa Hương Liên, từ từ đưa vào cái miệng xinh xắn ăn, vừa vào miệng hương vị ngọt ngào tràn ngập toàn bộ khoang miệng, theo cánh hoa tiến vào thân thể, Lam U Niệm có thể cảm giác được một cổ đau đớn rồi rạc trong kinh mạch, hơi thở thuộc về Hương Liên quán quanh trong thân thể Lam U Niệm, đau đớn cũng theo đó mà đến.

Hai cổ hơi thở áp chế lẫn nhau, toàn thân Lam U Niệm đỏ mồ hôi đầm đìa, nhanh chóng vận công hòa tan được tính Hương Liên. Được tính Hương Liên bị Lam U Niệm hấp thu, nàng có thể cảm giác được độc trong thân thể được áp chế xuống dưới một cách thông thả, độc tính sắp nhấn chìm mình bị áp chế trong, trải qua gột rửa từ được tính của Hương Liên, lúc này làn da nàng rỉ ra một tầng tạp chất màu đen, đó chính là những thứ dơ bẩn trong cơ thể.

“Hô!” Lam U Niệm thở ra một ngụm trọc khí, nhướng mày nhìn chất lỏng đen như mực bốc mùi khó ngửi trên cơ thể. Vận công quan sát kinh mạch, mặc dù độc vẫn còn tồn tại như cũ, mỗi tháng cũng sẽ phải gánh chịu thống khổ như thế, nhưng ít ra thời gian này nàng không đánh mất tánh mạng. Vậy là đủ rồi, cấp thời gian cho nàng giải kịch độc trong cơ thể.

“Vào đi!” Lam U Niệm nhẹ giọng nói với người ngoài cửa, vừa nói xong, bốn người liền rời vị trí tiến vào phòng.

“Tiểu thư, người cảm giác như thế nào?” Lam Vũ thấy tiểu thư đen như mực, muốn bước tới đụng vào tiểu thư lại sợ quấy rầy đến tiểu thư. Mặc dù ba người kia không nói chuyện, nhưng quan tâm trong mắt lại làm cho trái tim Lam U Niệm ấm áp, có thuộc hạ cùng bằng hữu như vậy là may mắn của nàng.

“Ừm, rất tốt, độc tính tạm thời đã bị áp chế.” Lam U Niệm lên tiếng trấn an, để bốn người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu thư, muốn tắm rửa sao?” Lam Khúc thấy bộ dạng hiện tại của tiểu thư, ti mỉ hỏi. Tiểu thư rất thích sạch sẽ, nhưng bộ dạng bây giờ thật đúng là hiếm thấy.

“Ừ, được!” Lam U Niệm che mũi mình nói, thân thể đầy dầu làm cho Lam U Niệm rất không thoải mái, nếu như không phải vì để bốn người an tâm, nàng đã sớm đi tắm.

Trong thùng tắm cực lớn đổ đầy nước ấm, trên mặt nước nổi lơ lửng từng mảnh cánh hoa kiêu diễm, ngâm trong nước ấm tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Lam Vũ và Lam Khúc đứng sau lưng tiểu thư, nhẹ nhàng thận trọng coi bộ quần áo bẩn thỉu cho Lam U Niệm, nàng ngâm cả người trong nước ấm.

Lam Khúc cầm một cái khăn trắng, nhẹ nhàng lau chùi cơ thể cho tiểu thư, tẩy đi tạp chất bao trùm trên làn da, làn da Lam U Niệm càng thêm trắng nõn, Lam U Niệm đã từng có làn da đẹp đến mức khiến người ta ghen tỵ, bây giờ làn da của nàng giống như trứng gà bóc vỏ, non mềm như tơ lụa, giống như nhẹ nhàng đụng vào sẽ đụng bị thương. Làn da trắng nõn đến trong suốt dường như có thể nhìn thấy một cỗ mềm mại nước trong, không chút tỳ vết nào.

Lam Vũ si mê ngắm da thịt tiểu thư lỏa lồ trên mặt nước, khoe miệng dường như có thể chảy nước miếng, thậm chí ngay cả Lam Khúc đều đắm đuối ngắm da thịt như nước của Lam U Niệm.

“Hửm?” Thanh âm mềm mại mang theo vài tia ngọt ngào vang lên, nhất thời gọi hồn Lam Vũ và Lam Khúc trở về, Lam Vũ còn mở to hai mắt nhìn tiểu thư nhà mình, nắm chặt tay, rất sợ sẽ kích động sờ một cái, còn Lam Khúc thì khá hơn nhiều, thu hồi tâm thần sau đó nghiêm trang thay tiểu thư nhà mình lau chùi cơ thể.

“Tiểu thư, nô tỳ dám khẳng định, bây giờ trên thế gian này không có nữa người nào có làn da trắng nõn nà như tiểu thư, trắng muốt như tuyết, da thịt trong bóng như ngọc.” Lam Vũ cầm lấy khăn trắng trong tay Lam Khúc xoa xoa nước miếng của mình, bộ dạng sắc lang.

Lam U Niệm xoay người, cầm khăn trắng, nhìn làn da của mình, quả nhiên làn da tuyệt trắng, ở dưới ánh đèn lóe lên bóng loáng mê người. Làn da của nàng đã từng vô cùng tốt, nhưng cũng không có khoa trương như thế này, bây giờ ngay cả nàng nhìn mình cũng nhìn không được tán thưởng, Hương Liên này quả nhiên là đồ tốt.

“Được rồi, thu hồi bộ dáng mỉa mai của ngươi đi.” Lam U Niệm vận công phủ khăn mặt lên mắt Lam Vũ, sau đó nhanh chóng đứng dậy, Lam Khúc cầm khăn dài màu trắng sạch sẽ lau khô bọt nước trên người Lam U Niệm.

“Tiểu thư, không trách Vũ được, thật sự tiểu thư khiến người ta động tâm.” Lam Khúc buồn cười nhìn bộ dáng phiền muộn của Lam Vũ.

“Hà? Chẳng lẽ Vũ và Khúc coi trọng tiểu thư nhà ngươi sao?” Lam U Niệm mặc quần áo tử tế, chỉ thấy tóc nàng đen như mực dài đến chân, mặt trong suốt như nguyệt trắng noãn nhẵn nhụi, mắt đen thâm thúy tuyệt vời như bóng đêm, mặc dù dáng người non nớt nhưng cũng có vẻ đẹp ngây ngô, tư thái phong lưu.

“Tiểu thư.” Lam Vũ và Lam Khúc đỏ mặt gọi, cho dù Lam Vũ quản thanh lâu Vô Tình, nhưng vẫn bị tiểu thư nhà mình đùa giỡn mặt đỏ không thôi, còn Lam Khúc sớm đã không dám nhìn tiểu thư nhà mình.

“Ha ha ha. . .” Lam U Niệm thấy hai người mặt đỏ, vui vẻ bật cười, quả nhiên cổ nhân chính là ngây thơ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tìm kiếm

“Tiểu thư.” Lam Nhận đi tới đứng trước phòng Lam U Niệm, dường như có chuyện muốn bẩm báo.

Lam U Niệm mặc bạch y lười biếng nằm trên ghế dựa lông trắng xa hoa ở trong phòng, Lam Vũ và Lam Khúc ngồi ở hai bên bóc vỏ trái cây cho Lam U Niệm, hầu hạ chu toàn.

“Ngồi đi, lần sau đừng để ta nói lại lần nữa, các ngươi không chỉ là thuộc hạ của ta, còn là bằng hữu của ta.” Lam U Niệm thấy dáng vẻ nghiêm trang của Lam Nhận bất đắc dĩ nâng trán, nàng không có ý nghĩ tôn ti từ trong xương như người xưa, mặc dù yêu cầu trung thành nhưng cũng không chà đạp tự tôn của người khác. Tuy thuộc hạ của nàng thoải mái hơn rất nhiều so với thuộc hạ của người khác, nhưng vẫn có vài phần ý thức tôn ti lưu lại trong nội tâm thâm căn cố đế của bọn họ.

Lam Nhận thăm thờ dài, tiểu thư nhà hắn quá khiêm tốn dễ gần, bọn họ thân là thuộc hạ chẳng những thấy cảm động, càng cho rằng phải cố gắng dốc sức vì tiểu thư, mới không phụ lòng tin nhiệm của tiểu thư.

Lam Vũ và Lam Khúc nhìn nhau mỉm cười, còn nhớ lúc vừa bắt đầu đi theo bên cạnh tiểu thư, tuy tiểu thư còn nhỏ tuổi, thế nhưng tiểu thư là ân nhân cứu mạng các nàng, thứ hai trên người tiểu thư có hơi thở cao không thể với tới, mỗi khi các nàng hầu hạ đều phải dè dặt. Nhưng qua mấy năm sống chung, các nàng bắt đầu ở trước mặt tiểu thư bày ra bản tính chân thật nhất của mình, có thể làm nũng cùng tức giận, có thể cùng nhau ăn cơm uống rượu, có thể ca hát nhảy múa, tiểu thư đặt bọn họ ở địa vị ngang hàng, làm cho các nàng cảm động không thôi, bọn họ là người hạnh phúc nhất trên thế giới mới gặp được tiểu thư.

Lam U Niệm thấy dường như Lam Nhận bị cảm động, trong lòng bật cười, Lam Nhận này, đứng nhìn bên ngoài là một tên đầu gỗ, thật ra tình cảm trong lòng vô cùng phong phú.

“Có chuyện sao?” Lam U Niệm ăn bồ đào (quả nho) tươi mới, đẩy cái đĩa ra trước mặt Lam Nhận.

Thói quen nhiều năm làm cho Lam Nhận chuẩn bị tiếp nhận bắt đầu ăn, bồ đào này là từ chỗ rất xa chở tới đây, người bình thường căn bản ăn không được, Lam Nhận rất thích bồ đào, nhưng hắn ta vừa mới bóc vỏ bồ đào liền sùng sốt. Hắn ta tới để bảo đảm sự tinh? Thế mà lại biến thành bắt đầu ăn? Tiểu thư người còn ăn được à?

“Tiểu thư, có một thế lực rất cường đại đang tìm tiểu thư.” Lam Nhận bỏ bồ đào xuống, thu liễm vẻ mặt, nghiêm túc nói.

Lúc bọn họ trở lại khách sạn Vô Tình thì phát hiện có thế lực đang tìm kiếm tiểu thư, mà thế lực này không phải cường đại tầm thường, may mà tiểu thư nguy trang rất tốt, cho nên bọn họ mới tìm không thấy tiểu thư.

“Đã tra ra là thế lực nào rồi sao?” Lam U Niệm lấy ra chiếc khăn tay thêu Mạn Châu Sa Hoa nhẹ nhàng lau khóe miệng.

“Không có, Lam Phong đã dẫn thế lực này đi, có điều, thế lực này không thể khinh thường.” Lúc Lam Nhận nói tới chuyện nghiêm trọng cả người lại biến thành khúc gỗ, thậm chí ngay cả bồ đào mà hắn ta thích nhất cũng thấy chướng mắt.

“Có quan hệ với những người chúng ta gặp trên núi à?” Lam U Niệm hỏi, nàng có một cảm giác rất kỳ quái, luôn cảm thấy cỗ thế lực cường đại này hẳn là của nam nhân nguy hiểm đó, có lẽ đây chỉ là trực giác, nhưng trực giác của nàng thường rất chuẩn.

“Đúng vậy, chúng ta vừa xuống núi liền có thế lực truy xét chúng ta.” Lam Nhận lo lắng nói: “Hơn nữa trong thời gian ngắn như vậy có thể tra được thành Lạc Nhật, tiểu thư. . .”

“Không sao đâu, bọn họ tìm không được ta, về sau xuất hành xem ra phải cẩn thận một chút.” Lam U Niệm nhắm mắt lại nói, chính bản thân nàng cũng thấy kỳ quái, nam nhân kia nàng không quen biết, (Tác giả: Không thể trách Lam U Niệm, nàng đối với người không đề ở trong lòng còn là nam nhân căn bản không thêm nhớ kỹ!), nhưng mà lúc đó khí vận chướng về phía nàng, vì sao phải chịu đựng chính mình bị thương cũng muốn thu hồi chướng phong? Hơn nữa ánh mắt nam nhân kia nhìn nàng rất kỳ quái, cảm giác nói không nên lời, nhưng không có sát ý.

“Ta muốn yên tĩnh một mình, các người đi xuống đi!” Lam U Niệm không có mở mắt ra nói với người trong phòng, sau khi họ rời khỏi, cả căn phòng an tĩnh lại, nhưng đầu óc Lam U Niệm vẫn không đủ yên tĩnh, lúc nào cũng hiện lên ánh mắt của nam nhân đó, cảm giác thật là kỳ quái.

Lam U Niệm duỗi bàn tay nhỏ bé trắng nõn đến trong suốt véo nhẹ trán mình, không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, có một số việc nếu quả thật có quan hệ với mình thì sẽ gặp phải, hiện tại phí công phí sức thật sự là cử động không sáng suốt.

- -

“Chủ tử.” Ám Nhất nhìn ánh mắt lạnh như băng của Phong Dục Hiên mà muốn khóc, không phải thế lực của bọn họ không đủ, không phải bọn họ không cố gắng đi tìm, mà là vị cô nương kia quá thần bí.

Nuốt nước bọt một cái, Ám Nhất cắn răng nói: “Chủ tử, không có tìm được nữ hài kia!”

Ám Nhất, Ám Nhị, Ám Tam, Ám Tứ quỳ trên mặt đất, trên đầu bị chủ tử gây áp lực, trán đã bắt đầu đổ mồ hôi, không chỉ vì chính mình bị ai, từ khi nào thì bọn họ yếu đi như thế nhỉ, thậm chí ngay cả một tiểu cô nương cũng tìm không thấy, ba năm trước không tìm được coi như xong, bây giờ gặp lại vẫn không tìm được, bọn họ đều bị đã kích.

“Chuyện này Ám Tam đi làm, nếu như lại tìm không được. . .” Trong thanh âm Phong Dục Hiên xen lẫn tức giận, mấy người bọn họ xem như chủ tử không nói hết cũng tự biết hậu quả không được đẹp lắm.

Ám Tam là nữ nhân duy nhất trong nhóm, nghe thấy chủ tử phân phó lập tức trừng ba người kia, sao nàng ta lại bị ai như thế này, nếu như lại tìm không được nữ hài chưa từng gặp mặt, chủ tử nhất định sẽ giết nàng ta, vì sao lại không để đám người Ám Nhất đi chứ.

“Dạ!” Ám Tam cúi đầu đáp, trong lòng lại kêu rên từng tiếng, trời muốn ta chết mà!

Ám Nhất, Ám Nhị, Ám Tứ đồng tình nhìn Ám Tam, lau mồ hôi, vẫn còn may không phải là mình, bây giờ chủ tử thật đáng sợ. Vị tiểu cô nương kia ới, mau tới cứu lấy chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Khải hoàn về kinh

Rất nhiều quân nhân mặc khôi giáp đen đi ở trên đường, bộ đội binh sĩ tiến lên phía trước theo hàng ngũ giống như một con Cự Long màu vàng đất, nhúc nhích uốn lượn ở trên vùng quê trắng noãn. Nhịp bước của ngàn vạn người, từ gần đến xa giống như tụ thành tiếng thì thầm sấm sập từ vô số dòng suối nhỏ.

Dẫn đầu quân đội, là vài vị thủ lĩnh ngồi trên tuần mã màu đen.

Phong Dực Hiên mặc một bộ cẩm bào đen tuyền phác hoạ ra thân thể cao to, đôi mắt tĩnh mịch giống như giếng cổ ngàn năm, trừ ở trước mặt người mình hắn vẫn che dấu màu sắc đôi mắt như cũ, không phải e ngại ánh mắt và lời đồn đãi của người khác, mà là không hy vọng có người cầm chuyện này nói chuyện ân ý, đôi mắt kia giống như có thể hấp thu hồn phách người ta vào trong đó, mũi cao như vẽ, môi mỏng như son, da thịt bạch ngọc phẳng phát như ngưng một tầng sương, cả người giống như Tuyết Liên(1) trên băng sơn, cao quý mà lạnh nhạt, như ngưng tụ tất cả sát khí trong thiên địa, thể gian vạn vật ở trước mặt hắn mất đi tất cả màu sắc.

Tuyết Liên: Tên thường gọi là “Snow Lotus”, tên tiếng Việt là “Tuyết Liên Hoa” hay “Thiên Sơn Tuyết Liên”, theo ngôn ngữ địa phương Uyghur là “Tagilis”. Đây là một loại thảo dược lâu năm của chi hoa Cúc (Chrysanthemum genus). Tuyết Liên Hoa là một loại dược thảo truyền thống quý hiếm Trung Quốc, xuất xứ từ Tân Cương.

Nó phát triển trong các vách đá và giữa các kẽ nứt băng giá, nơi vô cùng lạnh và được bao phủ trong tuyết quanh năm. Các loại hoa thông thường có thể không tồn tại ở những nơi như vậy, nhưng Tuyết liên Hoa nở rộ trong môi trường thiếu oxy khi nhiệt độ dưới 0 độ C hàng chục độ. Thói quen tăng trưởng độc đáo và môi trường sống đã khiến Tuyết Liên Hoa trở thành thực vật hiếm có và đồng thời hình thành các chức năng độc đáo về dược tính với các hiệu ứng kỳ diệu. Tuyết Liên Hoa được vinh danh là “vua của tất cả các loại thảo mộc” và “kho báu của y học”(“the king of all herbs”and “the treasure of medicines”).

Tuyết liên, một đặc sản hiếm có của vùng Tân Cương, là loài hoa sống trên độ cao 3500 - 4000m so với mực nước biển. Những ngọn núi tuyết ở vùng núi Thiên Sơn thuộc tỉnh Tân Cương - Trung Quốc chính là nơi mà người ta tìm thấy loài hoa này lần đầu tiên. Vì vậy, người ta đặt luôn tên cho loài hoa này là “Thiên sơn tuyết liên”.

Hạt của loại hoa Tuyết liên chỉ nảy mầm trong nhiệt độ dưới 0 độ C và phát triển tốt nhất trong khoảng nhiệt độ là dưới - 20 độ C. Nhưng trong 2 tháng đầu từ khi nảy mầm, loại hoa này có thể chịu được nhiệt độ 20 độ C. Mặc dù phải mất 5 năm mới nở hoa, nhưng một bông hoa “Thiên sơn tuyết liên” lại có tuổi thọ đến 8 tháng. Đây là một điểm đặc biệt của Thiên sơn tuyết liên này.

Ám Nhất mặc trang phục màu đen, gương mặt cương nghị lộ ra sự lạnh lẽo, cẩn thận liếc mắt nhìn thoáng qua Phong Dực Hiên, trong lòng kêu rên, kể từ đêm đó khi không tìm được tiểu cô nương kia, hơi thở quanh thân chủ tử lại tăng kinh khủng, thuộc hạ như hắn thật sự rất đáng thương.

Lam Kiến Quân một thân khôi giáp cứng rắn, năm tháng qua đi cũng không để lại quá nhiều dấu vết nặng nề trên mặt ông, nhưng tóc bạc ở thái dương lại để lộ ra cuộc sống ông trôi qua không khá lắm.

Lam Mặc Huyền mặc khôi giáp trắng, tóc dài như mực xoắn chành chéo rối tung, có một chút thần vận lười biếng, trên gương mặt ôn nhuận như ngọc mang chiều bãi tươi cười, luôn làm cho người ta có cảm giác ấm áp, phẳng phất có thể xua tan hơi thở lạnh lẽo cứng rắn trong quân đội, thoải mái như ánh mặt trời sưởi ấm mỗi một linh hồn khô khốc lạnh buốt.

“Phụ thân, năm năm rồi, cuối cùng cũng có thể trở về, không biết Niệm Nhi muội muội có cao lớn thêm hay không.” Lam Mặc Huyền nhìn phương hướng kinh thành, trong lòng nhớ đến muội muội.

“Vi phụ đã thông báo quản gia đi đón Niệm Nhi về, sau này vi phụ nhất định sẽ đối đãi thật tốt với Niệm Nhi.” Lúc này trong lòng Lam Kiến Quân cũng đang nhớ tới nữ nhi bị ông lãng quên, nghĩ tới sau này mình ở kinh thành nhất định sẽ nâng nữ nhi trong lòng bàn tay, không bao giờ để nữ nhi xuất hiện vẻ mặt hâm mộ nữa.

Lam Mặc Huyền thờ dài, cho dù đã qua nhiều năm, hắn vẫn không có biện pháp cùng phụ thân đàm luận chuyện của Niệm Nhi muội muội. Còn nhớ khi đó mẫu thân mang thai Niệm Nhi muội muội, lúc nào cũng sẽ sau giờ Ngọ (11h đến 13h) nói với hắn: “Mặc Huyền, sau này nhất định phải cố gắng bảo vệ muội muội.” Hiện tại mẫu thân đã qua đời nhiều năm, nhưng lời mẫu thân nói vẫn còn ở bên tai hắn, bây giờ hắn đã có năng lực, sau này có thể bảo vệ được Niệm Nhi muội muội, mẫu thân, con nhất định sẽ bảo vệ Niệm Nhi muội muội.

Lam Kiến Quân thấy nhi tử không nói lời nào trong lòng mang theo vài phần bất đắc dĩ, ông cũng biết mình làm sai, chỉ là không biết sau này Niệm Nhi có thể tha thứ cho ông hay không, nữ nhi lúc nào cũng núp trong góc lén nhìn ông, dùng ánh mắt khát vọng nhìn ông, có phải nữ nhi vẫn còn khát vọng phần tình thương của phụ thân nữa hay không.

Phong Dực Hiên và Ám Nhất đều nghe thấy lời nói của phụ tử Lam gia, mấy năm nay sống trong quân đội, mặc dù Phong Dực Hiên là Vương gia, nhưng quan hệ giữa mấy người bọn họ cũng không tệ. Đặc biệt là Lam Mặc Huyền bây giờ đang làm việc dưới trướng Phong Dực Hiên, cùng Ám Nhất coi như huynh đệ. Mỗi lần vào buổi tối tịch liêu ở biên cương, mấy người họ cùng vài vị tướng sĩ khác ôm vô rượu uống, lúc Lam Mặc Huyền uống say,

đều một lần lại một lần nhắc tới Niệm Nhi muội muội của hần, nói tới tiểu cô nương vừa đáng yêu vừa đáng thương kia.

Có lẽ là nói nhiều, tuy mọi người đều không hề nói gì, nhưng cũng có phần thương tiếc vị muội muội chưa từng gặp mặt của Lam Mặc Huyền, dù sao một tiểu cô nương vô tội bởi vì nguyên nhân hoang đường mà bị lạnh nhạt, cũng rất đáng thương.

“Lam Mặc Huyền, lần này ngươi trở về có thể nhìn thấy muội muội của ngươi, bảo vệ muội muội, cuối cùng có thể hoàn thành nguyện vọng nhiều năm rồi.” Âm Nhất từ từ rời xa chủ tử nhà mình đến gần Lam Mặc Huyền.

“Đúng vậy, cuối cùng có thể nhìn thấy Niệm Nhi muội muội, mẫu thân ở dưới suối vàng cũng sẽ yên tâm rất nhiều.” Lam Mặc Huyền nắm quyền nắm vào bả vai Âm Nhất, tình ý giữa huynh đệ không cần nói cũng biết.

Lam Kiến Quân nghe con trai mình nói không khỏi càng thêm áy náy, nhiều năm qua có phải Tiểu Nhiên ở dưới suối vàng không chút yên tâm, trách ông đây nữ nhi quý giá nhất của hai người ra xa?

“Đừng rồi, Vương gia làm sao vậy?” Lam Mặc Huyền hạ thấp giọng hỏi, mặc dù bình thường Vương gia cũng rất ít lời, khí tức lạnh lẽo, nhưng cũng không có dọa người như bây giờ.

“Cái này. . .” Âm Nhất vỗ vỗ bả vai Lam Mặc Huyền: “Ngươi không nên hỏi thì tốt hơn, nếu không chủ tử sẽ giao nhiệm vụ cho ngươi, chỉ sợ ngươi sẽ bị phạt.” Âm Nhất nói vậy hoàn toàn là muốn tốt cho Lam Mặc Huyền, nhưng cũng vì vậy mà bọn họ mới bỏ lỡ nữ hài mà bọn họ tìm đến sắp phát điên.

Lam Mặc Huyền gật đầu, dù hần cũng là thù hạ của Vương gia, nhưng hần chỉ xử lý chút sự vụ trong quân, chuyện khác hần không có nhúng tay, cho nên đối với hảo ý của Âm Nhất hần hiểu rất rõ, dù sao thân là Minh Vương vừa thân bí lại vừa cường đại, khẳng định có rất nhiều chuyện không muốn người ta biết, những chuyện đó hần cũng không muốn đi tìm hiểu.

“Âm Nhất.” Thanh âm Phong Dực Hiên lạnh như băng vang lên, Âm Nhất run lên, ruổi ngựa đến bên cạnh chủ tử nhà mình, mồ hôi lạnh đầm đìa nhìn chủ tử.

“Tìm được rồi sao?” Trong thanh âm lạnh lẽo ngậm lấy chờ mong tiếp tục vang lên bên tai Âm Nhất.

“Bẩm báo chủ tử, thuộc hạ vô năng, không tìm được tiểu cô nương.” Âm Nhất xấu hổ cúi đầu trả lời.

“Quả thực vô năng! Sau khi về kinh, bốn người các ngươi tự mình đi nhận phạt!” Phong Dực Hiên hết sức bất mãn với câu trả lời của Âm Nhất, mặc dù là thuộc hạ từ nhỏ đến lớn, nhưng vẫn thường phạt rõ ràng.

“Dạ!” Âm Nhất không có bất kỳ câu oán hận nào, chuyện này là do bọn họ thất trách, chịu phạt là tất yếu.

“Chủ tử, vậy còn tiếp tục tìm không?” Âm Nhất nghĩ nhất định phải tiếp tục tìm kiếm, nhưng vẫn cẩn thận hỏi thăm.

“Ừ, tiếp tục tìm kiếm!” Phong Dực Hiên nhìn con đường phía trước hỏi đáp: “Tăng thêm nhân thủ!”

“Dạ!”

Một cái cầu gỗ hình vòm bắc trên hồ nước, trở thành lối đi duy nhất thông tới hậu viện. Dưới ánh mặt trời, mặt hồ nước phản xạ ánh sáng vàng vụn, Thủy Tiên (hoa bông súng) màu tím nở rộ trong nước, ở dưới bóng cây xanh hết sức nổi bật, càng lộ ra nhu hòa tí mỉ, nhẹ nhàng khoan khoái rất khác biệt. Nhắm mắt lắng nghe, có tiếng nước chảy chậm rãi lọt vào tai.

Một nữ nhân mặc váy dài màu đỏ hồng, trên ống tay áo thêu mẫu đơn màu lam nhạt và vài đám mây bằng chỉ bạc, nữ nhân đứng ở trên cầu, đứng phía sau bà ta là một vị nam nhân hơn bốn mươi tuổi mặc y phục hạ nhân.

“Phu nhân, lão gia đang trên đường trở về, Nguyên công công truyền chỉ nói sẽ vì Minh Vương, lão gia và Đại thiếu gia tổ chức tiệc Khánh Công, trên thư mời có tên Tam tiểu thư.” Quân gia đứng ở phía sau An di nương, cẩn thận bẩm báo.

“Tam tiểu thư gì chứ, Lam phủ không có Tam tiểu thư! Bất quá chỉ là một kẻ không ai muốn thương mà thôi.” An di nương cười âm hàn: “Nếu là ý chỉ của hoàng thượng, vậy ngươi phải người đi đón nó trở về đi!”

Quân gia không rõ, Tam tiểu thư đã chết rồi, làm sao đi đón đây? Hơn nữa không thể tìm người giả mạo, bởi vì sau tai Tam tiểu thư có một vết bớt hoa sen rất đẹp, bất luận kẻ nào cũng không thể mạo danh.

“Ha ha, trên đường đón Tam tiểu thư về gặp phải cướp, Tam tiểu thư vô ý bỏ mình, quân gia, ngươi nói chuyện ngoài ý muốn có tính là ngoài ý muốn hay không?” An di nương cười khê, nụ cười âm độc nở rộ trên dung nhan tinh xảo.

“Dạ, lão nô hiểu.” Quân gia đáp lời, ông ta đã sớm là hạ nhân của An di nương, thủ đoạn của nữ nhân này rất hung tàn, ngay cả một đại nam nhân như ông ta còn cảm thấy kinh hãi.

An di nương nhìn con cá trong hồ nước, nghĩ tới nam nhân mình yêu sắp trở lại, ha ha, nữ nhân kia đã chết, hiện tại nữ nhi của nàng cũng đã chết, Lam Kiến Quân, bên cạnh chàng chỉ có ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Chuẩn bị trở về kinh

Xuyên qua màn che màu trắng, có thể nhìn thấy chiếc giường điêu khắc trắng. Chéch đối diện giường là bàn trang điểm khảm nam hoa văn con đôi môi*, rất là lộng lẫy không ai bằng, tươi đẹp rực rỡ lóa mắt. Vách tường hai bên bàn trang điểm phân biệt treo hai bức thêu to tấm, hai bức đều là thêu Mạn Châu Sa Hoa màu đỏ, trong sắc trắng càng làm nổi bật đóa hoa xinh đẹp rung động lòng người. Bên trái căn phòng dùng một cái bình phong tách ra, nhưng vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy một cây cầm và một cây đàn tì bà.

Lam U Niệm mặc một bộ quần lụa mỏng màu trắng ngồi cạnh cổ cầm, đang dâng hương rửa tay, chuẩn bị đàn một khúc.

“Tiểu thư.” Lam Phong với gương mặt lạnh lùng đứng ngoài bình phong, lúc bình thường khi tiểu thư yên tĩnh đánh đàn nếu như bọn họ không có chuyện gì quan trọng sẽ không quấy rầy, đều ở bên cạnh yên lặng lắng nghe tiếng nhạc đẹp đẽ.

“Vào ngồi đi.” Thanh âm trong trẻo mềm mại từ bên trong bình phong truyền đến, bốn người đều ngoan ngoãn đi vào, từng người ngồi vào trong góc.

“Như thế nào?” Lam U Niệm để xuống tâm tư chuẩn bị đánh đàn, nhìn bọn họ. Lam Vũ che giấu không được tâm tư, mắt dường như sắp bốc hỏa, mặc dù đám người Lam Phong cũng bình thường không có gì sai biệt, nhưng Lam U Niệm vẫn nhìn ra được trên người bọn họ có hơi thở không vui.

“Tiểu thư, bên phía kinh thành gửi thư tới nói, Lam Tướng quân đánh thắng trận, đang trên đường hồi kinh, ít ngày nữa sẽ đến kinh thành.” Bình thường tính tình Lam Khúc vững vàng nhất, nhưng lúc này nói đến phụ thân không có trách nhiệm của tiểu thư nhà mình còn cảm thấy bất công thay tiểu thư.

“Hửm?” Tay ngọc thon thon của Lam U Niệm gảy trên dây đàn cầm.

Tiếng đàn đột ngột vang lên một tiếng “Tranh” mang theo sát ý, nói đến người được gọi là phụ thân này dường như nàng còn chưa có gặp qua, tuy rằng trong trí nhớ trước đây đã biết được tướng mạo.

“Hoàng thượng vì đám người Minh Vương và Lam Tướng quân tổ chức tiệc Khánh Công, trong thư mời có Tam tiểu thư Lam phủ ở bên ngoài nhiều năm, cũng chính là tiểu thư ngài.” Lam Khúc nhú mày nói ra tin tức từ kinh thành truyền đến.

“Tam tiểu thư Lam phủ không phải đã chết rồi sao? Không biết An di nương sẽ nghĩ ra cách gì để đi đón một người chết trở về đây?” Lam U Niệm cười nhạt nói.

“Tiểu thư.” Bốn người bất mãn kêu lên, bọn họ không thích tiểu thư nói chữ chết, tiểu thư tốt như vậy, độc nhất vô nhị như vậy, cũng chỉ có những người kia không có mắt, nếu như không phải tiểu thư căn dặn bọn họ không được nhúc nhích, bọn họ đã sớm dùng thế lực trong kinh thành giết chết những người kia.

“Được rồi được rồi, tiểu thư nhà các người dễ dàng chết như vậy sao?”

“Tiểu thư, không cho nói chết.” Lam Vũ đỏ mặt kêu lên, tiểu thư căn bản không biết mỗi lần bọn họ nhìn thấy dáng vẻ thống khổ lúc độc phát của nàng thì lo lắng biết bao nhiêu, mỗi lần chứng kiến tiểu thư từ trên con đường từ vong một lần lại một lần bỏ tới có bao nhiêu đau lòng, bọn họ thực sợ tiểu thư sẽ xảy ra chuyện.

“Được, ta không nói là được, thiệt là!” Lam U Niệm thấy bộ dáng kích động của bọn họ, trong nội tâm âm thầm. Mấy người này ngay từ đầu nàng cứu giúp chỉ là do ích lợi, nhưng mà ba năm chung đụng, hai bên đụng nhau, rất nhiều chuyện bọn họ đều đem nàng làm chủ tử, nhưng chỉ có thời điểm này mới lộ ra thái độ đại ca của tỷ tỷ.

“Tiểu thư định làm gì?” Lam Nhận hỏi, bất luận tiểu thư nhà mình quyết định như thế nào, bọn họ đều lập tức thi hành.

“Đã lâu như vậy, cần phải trở về.” Lam U Niệm vuốt ve dây đàn: “Thứ họ nợ ta nên cầm về!” Đối với mối thù lúc trước, nàng cảm động lắm, cho nên dự định trở về, bất quá hiện tại là cho chính mình một cơ hội làm cơ cực tốt mà thôi.

“Hừ, người năm đó bắt nạt tiểu thư, nó thì muốn từng bước từng bước lột da bọn họ!” Lam Vũ nghe thấy tiểu thư phải về kinh, đáng vẻ nao nao muốn thử, vô cùng hưng phấn.

Ba người kia mặc dù chưa nói nhưng rõ ràng cũng có dự định đó, Lam U Niệm đối với chuyện cũ của mình cũng không giấu giếm bọn họ, cho nên bọn họ đều biết rõ Lam U Niệm từng chịu áp bức tại Lam phủ, còn bị hành hạ cực kỳ tàn ác cùng sát hại.

“Ông ngoại gần đây thế nào?” Lam U Niệm nhớ tới lão nhân nho nhã, kể từ sau khi Lam U Niệm xuất cốc liền phái người bảo vệ Hà Thái phó, hơn nữa để người ta chữa hết thân thể cho Hà Thái phó. Lòng dạ An di nương quả thực ác độc, sợ Hà Thái phó tìm nàng thế nhưng mua được đầy tớ của Hà Thái phó, hạ độc ông. Nếu như không phải là Lam U Niệm, có lẽ vị lão nhân thật lòng yêu thương ngoại tôn nữ sớm đã qua đời.

“Hà Thái phó thân thể bình an, nhưng nhiều năm qua chưa bao giờ buông tha việc tìm kiếm tiểu thư.” Lúc Lam Phong nói đến Hà Thái phó, trong mắt

mang theo vài phần nhiệt độ, vị lão nhân này thật tâm quan tâm tiểu thư, kể từ sau khi thân thể dần dần tốt lên, lại tiếp tục tìm kiếm ngoại tôn nữ, đó có thể nói là một ông ngoại khó gặp.

“Nên trở về gặp ông ngoại.” Lam U Niệm thấp giọng nói, đối với lão nhân này, kỳ thật Lam U Niệm đã gặp qua trong bóng tối, nhưng chưa bao giờ chạm mặt trực tiếp. Kiếp trước đối với thân nhân Lam U Niệm đã thất vọng cực độ, kiếp này nhìn thấy phụ thân Lam U Niệm như thế nên cảm thấy trái tim băng giá, cho nên đối với lão nhân này Lam U Niệm không biết rõ nên sống chung và đối đãi như thế nào.

“Hiện tại Tam công tử ở kinh thành, nếu như biết tiểu thư đến kinh thành khẳng định vui vẻ.” Lam Khúc tùy ý nói, đánh vỡ bầu không khí trong phòng, không muốn thấy tiểu thư không vui.

“A, hiện tại chỉ sợ Tam ca mỹ trong đám người, ở đâu còn biết tới tiểu sư muội như ta.” Nói đến các ca ca, sắc mặt Lam U Niệm ôn hòa rất nhiều, Tam ca Quý Tam yêu mỹ nhân, có thể nói là lưu luyến trong vụn bụi hoa.

“Tiểu thư, ngài không biết đâu, mỗi lần Tam công tử biết ngài đi kinh thành, dáng vẻ vui vẻ đó có thể nói là khó gặp, mỹ nhân gì đó đều không hề để tâm.” Lam Vũ cười nói: “Hơn nữa, dạng mỹ nhân gì có thể đẹp qua tiểu thư ngài? Hiện tại tiểu thư còn nhỏ tuổi đã đẹp thành như vậy, thực lo lắng thay cho các công tử trong kinh thành.”

“Hừm?” Lam U Niệm cười nói, biết Lam Vũ nói không giả, các ca ca đối với nàng được thật sự không có gì để nói, còn tốt hơn so với thân muội muội. “Vậy trước tiên đừng nói cho Tam ca biết, khiến huynh ấy kinh hỉ.”

“Dạ, tiểu thư!” Đám người họ cùng đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trở về

Cửa thành kinh thành sầm uất, có rất nhiều bách tính đến chào đón chiến sĩ đắc thắng trở về, đoàn người xếp hàng đầy mười dặm đường phố dài, giống một hàng rồng rắn, phía trước không nhìn thấy đầu đội ngũ, phía sau không nhìn thấy đuôi đội ngũ. Trên đường cái nhiều người, vô cùng chen chúc, mọi người giờ tay áo lên giống như một mảnh mây ngũ sắc.

“Đến rồi, đến rồi. . .” Đoàn người rối loạn lên, tất cả mọi người đều tranh nhau chen lấn để nhìn các tướng sĩ tiến vào trong thành, bởi vì là vào kinh thành, cho nên chỉ là một nhánh binh lính tiến vào, những đội quân khác đã được sắp xếp ở trại huấn luyện, nhưng cho dù chỉ một nhánh binh lính cũng làm cho dân chúng kinh sợ không thôi.

Đi đầu là ba con ngựa lớn, theo thứ tự là Minh Vương Phong Dực Hiên, Lam Tướng quân Lam Kiến Quân, Xa Kỵ Tướng quân Lam Mặc Huyền. Còn lại phía sau chính là tất cả tướng sĩ và quân sư.

Phong Dực Hiên mang mặt nạ răng nanh màu đen che kín toàn bộ gương mặt, nhưng mà khí thế quanh thân không có người nào có thể so sánh được. Khiến tất cả tình cảnh đang ồn ào lập tức yên tĩnh không ít, có rất nhiều bách tính căn bản không dám nhìn thẳng vào Minh Vương như Tu La.

“Chao ôi, nghe nói mặt Minh Vương giống như ma quỷ, không biết là thật hay giả?” Một bách tính nhìn mặt nạ trên mặt Phong Dực Hiên, tò mò nói.

“Đương nhiên là thật rồi, ta có một thân thích thời niên thiếu ở trong cung làm thị vệ đã gặp qua Minh Vương, nghe nói đôi mắt Minh Vương đáng sợ muốn chết, nhưng mà từ khi Minh Vương năm tuổi màu sắc đôi mắt trở lại bình thường.” Một bách tính khác lặng lẽ nói.

“Nghe nói Minh Vương không gần nữ sắc, trong phủ ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có “

“Ai dám gần cho Minh Vương, người nào trong kinh thành không biết Minh Vương tàn nhẫn vô tình, hơn nữa bên cạnh chưa từng có nữ nhân.”

Dựa vào công phu của Âm Nhất đã sớm nghe được bách tính nghị luận, sắc mặt khó coi, mặc dù sắc mặt hắn ta vốn cũng không mấy tốt, quét mắt nhìn mấy bách tính đang nói huyền thuyên, trong nháy mắt đã khiến cho tiếng nghị luận của bọn họ im bặt.

Dường như Lam Kiến Quân có chút mất tập trung, cho dù bách tính xung quanh kính yêu cũng không có nhập tâm, nếu như không phải trong Thánh chỉ muốn trực tiếp tiến cung, ông thực muốn bay vào trong phủ nhìn nữ nhi của mình.

Lam Mặc Huyền mặc một bộ quần áo trắng giống như công tử văn nhã, trong nháy mắt bắt được rất nhiều trái tim thiếu nữ, nữ tử xung quanh ném hoa về phía Lam Mặc Huyền nhiều không kể xiết, nữ nhân ném mị nhãn càng làm cho Lam Mặc Huyền có xúc động muốn chạy.

Dù sao tướng mạo Lam Mặc Huyền cũng không tầm thường, hơn nữa ôn tồn tao nhã, so với Minh Vương vô tình tàn nhẫn thì Lam Mặc Huyền thật sự là nhân tuyển hôn phu tốt nhất, tuy thân phận Phong Dực Hiên cao quý, hơn nữa võ nghệ phi phàm, liên tục thắng trận nổi tiếng thiên hạ, nhưng không có nữ nhân nào dám đến gần.

Rượu hồ phách, ly rượu ngọc bích*, bình đựng rượu bằng vàng, bàn phi thủy, món ăn như vẽ, rượu như suối, đàn cổ rả rích, tiếng chuông leng keng. Bốn phía đại điện trang trí đóa hoa giống hình chuông, đài hoa trắng nõn, cột sứ hơi hiện ra ánh sáng lộng lẫy, đỉnh cánh hoa là một vòng màu tím nhạt sâu cạn không đồng nhất, như nhuộm tự nhiên, đây là nơi tổ chức cung yến hôm nay.

*Chén rượu ngọc bích: hay còn gọi là cầm thạch, ngọc thạch anh (đá thạch anh chứa sắt, màu đỏ, màu nâu hoặc màu lục sậm, không trong suốt, dùng làm vật trang sức)

Sảnh yến hội đã tới rất nhiều quan chức các cấp cùng thiên kim công tử mỗi nhà, nữ tử mỉm cười hàm súc, thỉnh thoảng hai ba người kết đoàn cùng nhau nói gì đó, nam tử kín đáo tăng tốc bước lẫn nhau, đại điện có thể nói là cảnh tượng hoà thuận vui vẻ, tốt đẹp.

Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền ở bên trong điện yến hội nhận được rất nhiều tiếng chúc mừng cùng lời nói nịnh hót của quan viên, nhưng rõ ràng hai người đều có chút mất tập trung, thỉnh thoảng nhìn cửa đại điện, suy đoán vì sao gia quyến Lam gia còn chưa tới.

Một ông lão dưới sự hướng dẫn của Thái giám đi vào đại sảnh, đó là một ông lão hiền lành, đầu tóc chải vô cùng nghiêm túc, không có một chút hỗn độn. Có thể thấy rõ ràng từng sợi tóc trắng giống như tơ bạc xen lẫn trong tóc đen. Hốc mắt hơi trũng xuống, một đôi mắt nâu sâu sắc, lặng lẽ nói lên năm tháng bề dày.

“Hà Thái phó!”

“Hà Thái phó!” Người trong đại điện thấy người đi tới đều cung kính chào hỏi, đừng thấy Hà Thái phó không có quyền gì, nhưng ông không chỉ là lão sư của hoàng thượng mà còn là lão sư của Thái thượng hoàng, làm người thanh liêm, cương trực, môn hạ đệ tử rất nhiều, rất được hoàng thượng coi trọng.

Lam Kiến Quân nhìn thấy Hà Thái phó, vội vàng tiến lên phía trước, cung kính thi lễ bái: “Nhạc phụ đại nhân!” Lam Mặc Huyền cũng cung kính gọi: “Ông ngoại!”

Hà Thái phó nhìn Lam Kiến Quân liền nghĩ đến nữ nhi đã qua đời, lại nghĩ đến ngoại tôn nữ số khổ biến mất không biết sống chết, lão nhân nho nhã này nhất thời giận dữ xung thiên.

“Lam Tướng quân, lão phu không gánh nổi một tiếng nhạc phụ đại nhân của ngươi, Tiểu Nhiên mất sớm, lão phu chưa bao giờ trách ngươi, nhưng bây giờ Niệm Nhi mất tích nhiều năm không biết sống chết, đó là cách làm cha của ngươi!” Thanh âm của Hà Thái phó khiến cho cả đại điện đều yên tĩnh.

Thân thể Lam Kiến Quân lắc lư, run giọng hỏi: “Nhạc phụ đại nhân đang nói cái gì vậy, Niệm Nhi như thế nào sẽ mất tích nhiều năm?”

Lam Mặc Huyền cũng khiếp sợ nhìn ông ngoại mình, hy vọng đây đều là giả.

“Ngươi cho rằng lão phu sẽ lừa ngươi sao? Năm năm trước Niệm Nhi đã mất tích, ngươi lại làm bộ làm tịch như không biết chuyện!” Mắt Hà Thái phó đỏ lên, quát lớn, tôn nữ số khổ của ông không biết còn ở dương gian hay không.

Cả người Lam Kiến Quân giống như bị cố định, lúc này An di nương vừa đi vào đại điện nghe được lời Hà Thái phó nói cả người đều hoảng sợ, vội vã chạy đến trước mặt Lam Kiến Quân.

“Lão gia!” An di nương đỡ lấy Lam Kiến Quân, kinh sợ lên tiếng.

“Ngươi nói, có phải Niệm Nhi mất tích năm năm hay không! Ngươi nói đi!” Lam Kiến Quân hất cánh tay An di nương ra, vội vàng nói.

“Đương nhiên không phải, sao Tam tiểu thư có thể mất tích năm năm chứ?” An di nương giải thích.

Lam Kiến Quân thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần nữ nhi không có việc gì là tốt rồi: “Vậy Niệm Nhi đâu?” Lam Kiến Quân không thèm liếc mắt nhìn hai nữ nhi và một đứa con trai, ở trong đám người tìm kiếm.

“Lão gia, sau khi thiếp thân biết lão gia về kinh liền phái người đi đón Tam tiểu thư trở về.” An di nương lấy khăn ra lau nước mắt, lắp bắp nói: “Nhưng đang trên đường trở về lại gặp phải bọn cướp, Tam tiểu thư không may bị thương, đã mất.”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi lập lại lần nữa!” Lam Mặc Huyền nắm lấy quần áo của An di nương, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Lão gia, đều là thiếp thân không tốt, đều là thiếp thân sai!” An di nương vô cùng áy náy nói.

“Lam Tướng quân, Niệm Nhi đã mất tích năm năm, chẳng lẽ ngươi còn tin tưởng nữ nhân này sao?” Hà Thái phó đau lòng hỏi.

Mặc dù Lam Kiến Quân là người thô lỗ, nhưng không có nghĩa ông dốt đặc cán mai. Ông tin tưởng Hà Thái phó, chỉ sợ nữ nhi mình năm năm trước đã không rõ sống chết, mà những chuyện này khẳng định không thoát được liên quan cùng nữ nhân này, rốt cuộc ông đã làm cái gì!

Lam Kiến Quân giống như già hơn rất nhiều, Lam Mặc Huyền càng tin tưởng ông ngoại, vận công chuẩn bị kết liễu An di nương, Lam Kiến Quân cũng nổi lên sát ý với bà ta.

“Ông ngoại!” Thanh âm dịu dàng du dương, chậm chậm từ cửa đại điện truyền đến, âm điệu thực nữ ôn hòa bất luận nghe vào trong tai ai, cũng sẽ vô ý thức có ấn tượng tốt với tiểu cô nương này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.